

MARIUS TRIPON

**DESPRE
LUCRAREA DE ELIBERARE**

MARIUS TRIPON

**Despre
lucrarea de eliberare**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2017 S.P.M.C.R.
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din Biblia, versiunea Cornilescu.

Editare: *Cornelia Costi*
Tehnoredactare: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

CUPRINS

Introducere	7
Conflictul dintre cele mai tari împărății	11
Eliberare de duhuri demonice	43
Blesteme și cum să scapi de ele	63
Cuvântul lui Dumnezeu, postul, rugăciunea și Duhul Sfânt în viața credinciosului	81
Prorocia adevărată și duhurile de amăgire	103
Încheiere	121

INTRODUCERE

Privind la spectrul felurit al modului în care Duhul Sfânt lucrează în Biserica din vremea noastră, care cred că este vremea dinainte de Răpire, și comparându-l cu modul în care Duhul Sfânt a lucrat pentru diferite cauze în Biserica primară începând cu Domnul Isus și, apoi, continuând cu primii apostoli, am observat că, în cea mai mare parte, unul dintre modurile în care harul felurit al lui Dumnezeu se poate manifesta în Biserică lipsește din cele mai multe biserici de creștini născuți din nou, și anume: lucrarea de eliberare a sufletelor apăsate de puterile întunericului. Odată ce Domnul Isus a spus: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19), văd ca pe o pagubă imensă a nu folosi puterea și autoritatea pe care Dumnezeu a promis-o Bisericii Sale, despre care s-a scris pentru folosul nostru, pentru toți oa-

menii care au nevoie de o astfel de slujbă. Domnul Isus, care a venit „să nimicească lucrările diavolului“ (Ioan 3:8), nu numai că ne dă această autoritate de a porunci duhurilor să iasă din aceia pe care-i apasă, dar cred că El dorește mult ca aceia care-L urmează, în care locuiește El (Efeseni 3:17, 20) prin puterea Duhului Sfânt, să continue această lucrare în vremea noastră.

Pentru a nu fi acuzați că se ocupă prea mult de lucrările diavolului, mulți nu se ocupă deloc de această latură a Evangheliei care cuprinde lucrarea de eliberare, iar vrăjmașului îi convine acest lucru. Chiar dacă ne este uneori frică, „puterea care lucrează în noi“ nu se teme de puterea întunericului, pentru că un suflet născut din nou se teme doar de păcat; se teme doar să nu-L întristeze pe Domnul Isus care l-a răscumpărat și astfel să nu-i dea prilej diavolului să-l atace (Efeseni 4:27). Lucrarea de eliberare este mult mai complexă decât aș fi în stare să o descriu eu în câteva pagini. Mesajul acestei cărți, care este doar un ghid foarte general, vrea să dea speranță sufletelor disperate, care își doresc pacea și bucuria mântuirii în suflet, dar care doar trăind o viață normală de creștin nu au reușit, încă, să ajungă la o stare în care să nu mai simtă apăsarea spirituală.

Descrierea modului în care au avut loc multe eliberări de demoni în trecut, care s-a transmis prin oamenii lui Dumnezeu și, mai nou datorită tehnologiei, prin sute de videoclipuri, pot arăta realitatea acestei

crize. Modul de manifestare a lucrării de eliberare de duhuri împreună cu învățătura Scripturii dau speranță celor ce au nevoie de această lucrare, fiindcă prin post, rugăciune și autoritatea dată de Dumnezeu există soluție pentru astfel de probleme spirituale. Când Domnul Isus a scos un duh necurat dintr-un om, care probabil că venea regulat la sinagogă, oamenii au spus: „...Ce este aceasta? O învățătură nouă!...” (Marcu 1:27), și s-ar putea ca unii dintre cei care vor citi cartea aceasta să spună la fel. Această învățătură nu este nouă, ci, datorită fricii, a necunoștinței, a lipsei de dragoste și interes pentru cei care au nevoie de ea, este o lucrare care de multe ori a fost neglijată sau chiar evitată.

Este o lucrare de care cei mai mulți lucrători fug, pentru că, deși sunt lucrători ai lui Dumnezeu, încă, nu au învățat să fie slujitori și robi ai lui Dumnezeu. Unii dintre cei care vor să facă această lucrare sunt numiți extremiști, cu toate că ei sunt oameni care iubesc mai mult pe Domnul Isus și sufletele oamenilor decât pe ei. Lucrarea de eliberare nu este neapărat o lucrare ce are loc în mod regulat în biserică, așa cum este și trebuie să fie propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar cunoștința și puterea de a face această lucrare sunt spre folosul Împărăției lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie ca o armă în arsenalul oamenilor lui Dumnezeu, gata în orice moment, fie că este nevoie de ea o dată în lună sau o dată la doi, trei ani.

Din cauză că această lucrare de eliberare trebuie făcută de oamenii lui Dumnezeu, cartea aceasta nu este pentru toată lumea, ci este mai mult pentru frații lucrători. Dumnezeu să vă dea biruință! „Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați” (Proverbe 24:11).

Marius Tripon

CONFLICTUL DINTRE CELE MAI TARI ÎMPĂRĂȚII

Dorința omului de a avea mai mult, mândria, invidia și răutatea, toate parte din zestrea adamică, au făcut ca istoria lumii să fie brăzdată de războaie de cucerire și de apărare, dar, înainte de căderea omului în păcat și înainte de conflictul dintre Cain și Abel, Universul a fost martor la conflictul spiritual dintre Împărăția luminii și împărăția întunericului. Împărăția întunericului s-a format și s-a separat de Împărăția luminii prin căderea lui Lucifer (Isaia 14:10-19, Ezechiel 28) de la rangul înalt pe care îl deținea în cer, atunci când s-a îngâmfat din cauza frumuseții lui, ca apoi să caute egalitate cu Dumnezeu (Isaia 14:13, Ezechiel 28:6). Satana (Vechiul Testament), potrivnicul sau diavolul (Noul Testament), adică acuzatorul în răzvrătirea lui, a corupt și a atras de partea lui o parte din îngeri,

împreună cu care a fost alungat din Cer (Apocalipsa 12:4). Așa s-a format împărăția răului care, în primul rând, nu este ceva ci este cineva, și Împărăția binelui sau a luminii, care este Împărăția lui Dumnezeu, Creatorul a toate (Luca 18:19).

Împărăția întunericului este și va fi în război cosmic cu Împărăția luminii, cu scopurile lui Dumnezeu și cu slujitorii Lui până când Dumnezeu va pune capăt acestui conflict, pedepsindu-i veșnic pe toți aceia care au făcut parte și au rămas de partea împărăției întunericului. Este dorința mea și a tuturor copiilor lui Dumnezeu ca atâta timp cât binecuvântatul program divin numit „har” este activ cât mai multe suflete să treacă din împărăția întunericului în Împărăția luminii. „Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efeseni 5:8).

Ca să treci din împărăția întunericului în Împărăția luminii există o singură cale. Ca o punte pusă, pentru o vreme, peste o prăpastie, crucea Domnului Isus, adică jertfa Lui la Golgota pentru păcătoșii din împărăția întunericului, face posibilă această mutare care aduce cu sine o schimbare veșnică a destinului aceluia care trece de partea Luminii. „Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului” (1 Tesaloniceni 5:5). Împărăția întunericului are ca și conducător un înger creat bun dar căzut, pe domnul văzduhului (Efeseni 2:2), care este Satana.

Împărăția lui este o împărăție bine organizată, fiindcă structura de organizare este copiată după structura Împărăției luminii, adică Împărăția lui Dumnezeu. În Evanghelia după Matei, capitolul 12, Domnul Isus este acuzat de fariseii invidioși, în modul cel mai obraznic, că ar scoate duhurile necurate cu Beelzebul. În acest text Domnul Isus amintește despre împărăția lui Satana ca fiind o împărăție reală, peste care El, ca Fiu al lui Dumnezeu, a avut și are toată puterea. „Dacă Satana scoate afară pe Satana, este desbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?” (Matei 12:26).

Căpetenii de duhuri necurate puternice împărțite pe continente, țări și orașe plănuiesc și duc la împlinire, când pot, planuri diabolice ca să împiedice răspândirea mesajului Evangheliei mântuirii prin credința în Domnul Isus Hristos, pentru ca împărăția întunericului să sufere cât mai puține pierderi de suflete. Armate mari de duhuri, care locuiesc în „locurile cerești”, la comanda lui Satana fac război cu cei care sunt de partea Luminii sau au în plan să treacă de partea Luminii (Ioan 9:5; Matei 5:14). Nevăzute de ochii noștri de carne, în jurul nostru sunt puzderie de duhuri necurate, dar sunt și îngerii lui Dumnezeu care, ca duhuri slujitoare, duc la îndeplinire poruncile lui Dumnezeu, printre care este și aceea de a ne păzi. „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Petru 1:5), (Iov 4:15,

33:23; Matei 18:10). Ca și copii ai lui Dumnezeu ne aflăm în plin conflict cu lumea spirituală a întunericului, dar nu ne luptăm cu oamenii și nici nu avem arme convenționale pământești. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

O parafrazăre ajutătoare a acestui cuvânt din original ar fi: „Lupta noastră nu este împotriva persoanelor cu trup de carne”, așa că luptăm împotriva unor ființe spirituale care au voință, personalitate și inteligență, care se folosesc uneori de trupurile unor oameni care, prin păcat de obicei, le-a dat prilej de intrare, lăsând o ușă deschisă pentru puterea întunericului. Din oricare dintre aceste două împărății invizibile ochilor de carne ai face parte ești împotriva celeilalte împărății din care nu faci parte. Dacă știi sau nu știi, dacă vrei sau nu vrei, oricine ai fi, trebuie să știi că nu există poziție de neutralitate, ci aparții uneia dintre aceste două împărății și după moartea biologică voi fi și vei fi cu aceia de partea cărora ai trăit și ai lucrat când erai în viață.

Majoritatea celor care aparțin împărăției întunericului nu știu aceasta, pentru că sunt în întuneric, în stare de orbire spirituală, pe când cei care fac parte din Împărăția luminii știu de partea cui luptă. După planul lui Dumnezeu de răscumpărare a omului din împărăția

întunericului, Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ la timpul hotărât de Dumnezeu și S-a întrupat în fecioara Maria, ca apoi să moară pe cruce ca jertfă de răscumpărare, pentru ca oricine crede în El să poată fi iertat (Ioan 3:16) și strămutat în Împărăția luminii. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Coloseni 1:13, 14).

Prin credința în jertfa Domnului Isus, prin pocăință și naștere din nou (Ioan 3:1-8) din Cuvânt și Duh, milioane de suflete au trecut de partea Împărăției luminii și au ca viitor o mântuire și viață veșnică în prezența lui Dumnezeu. „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac“ (1 Petru 1:23). Semnele care atestă că cineva este născut din nou, adică din Dumnezeu, și viața îi este schimbată sunt descrise în 1 Ioan 5:1-4, iar aceste semne indică modul în care luptă cel credincios având abilitatea de a birui lumea, adică întunericul, prin credință și dragoste. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră“ (1 Ioan 5:4).

Tot progresul spiritual al creștinului din momentul pocăinței și nașterii din nou este datorat credinței. Este vorba despre sufletul care a înțeles că trebuie să se lepede

de sine și să ducă o cruce. Un astfel de suflet în care este Duhul Sfânt, ca într-un templu sfânt, și care are chemarea de a fi lucrător, acceptând o slujbă în Biserica lui Dumnezeu, poate fi folosit de Dumnezeu pentru lucrarea deosebit de gingașă, dar și necesară, de eliberare, care aduce libertate celor chinuți de cel rău. Un astfel de om a înțeles că deciziile nu-i mai aparțin lui, ci Domnului Isus, care prin Duhul Sfânt îl cârmuiește (Galateni 5:16). Un astfel de om a înțeles că este rob al lui Isus Hristos și, ca rob, are doar dreptul să asculte, fiindcă deciziile nu-i aparțin lui.

Pentru că toți oamenii s-au născut cu o natură păcătoasă (Romani 3:23), toți au avut apartenență la împărăția întunericului, în care, cu toate că trăiau, erau morți în păcatele și greșelile lor (Efeseni 2:1). „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:1-2). Eram morți în duhul nostru, cu toate că trăiam fizic, și în această stare de moarte sufletul omului nu poate moșteni Cerul, de aceea nașterea din nou este absolut necesară. Odată ajuns la Lumină, cel mântuit are dorința de-a face ce-i stă în putință ca și alții să fie smulși din ghearele întunericului și să fie mântuiți.

Această scurtă carte va căuta să scoată în evidență că lumea, care zace în cel rău (1 Ioan 5:19), este într-o criză spirituală, îndreptându-se spre un final veșnic

dezastruos; va căuta să arate modul în care, pentru o vreme, încă avem oportunitatea să-i chemăm la lumină și slobozenie pe cei legați de puterile întunericului în păcat și osândă, deoarece jertfa Domnului Isus la Golgota a făcut posibil ca noi să fim slobozi. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). Duhul lumii (1 Corinteni 2:2) se războiește cu oricine trăiește în Lumină și o răspândește, însă cei care s-au făcut părtași puterii Duhului Sfânt și trăiesc o viață sfântă pot avea biruință în viața lor și pot să-i ajute pe cei legați de Satana să ajungă să fie liberi (Luca 13:16).

„Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4). Fiind înzestrați cu putere de la Dumnezeu și împuterniciți de El trebuie să cunoaștem și, apoi, să le spunem și altora despre modul în care putem destrăma legăturile cu care Satana ține oamenii legați în întuneric. Dumnezeu, care nu se schimbă, dă și astăzi robilor Săi putere să ducă lumina Evangheliei în lume, lucrare care, la fel ca și în viața primilor ucenici, include și lucrarea de eliberare de duhuri necurate, acesta fiind unul dintre semnele care-i însoțesc pe cei care cred în Domnul Isus (Marcu 16:17, 18). Lucrarea de eliberare este o lucrare la care cei ce au păcate ascunse sau neascunse nu este recomandat să participe decât prin rugăciune. Rugăciunea de eliberare este recomandată mai întâi pentru aceia care o cer, mai ales dacă simt că

anumite păcate îi subjugă și oricât ar vrea să se lase de ele nu poate face aceasta.

De exemplu, cineva poate spune că a încercat să nu mai facă un anumit păcat, a plâns și s-a rugat, a promis că nu-l mai face și totuși a ajuns să-l facă din nou și din nou. Într-un astfel de caz este nevoie de lucrarea de eliberare. Postul și rugăciunea, cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, meritul sângelui lui Isus Hristos și dragostea pentru sufletele apăsate de vrăjmaș sunt armele cu care se merge la acest fel de luptă spirituală de eliberare. „Ei l-au biruit, prin sângele Mieleului și prin cuvântul mărturisirii lor...” (Apocalipsa 12:11). Trebuie să știm că aceia care au în ei Duhul lui Dumnezeu și trăiesc pentru El au autoritatea de a porunci duhurilor necurate; au autoritatea de a lega și dezlega. „Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer” (Matei 18:18).

În lupta spirituală trebuie să știm să folosim promisiunile care ne-au fost date în Scriptură. „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18:19). O altă făgăduință foarte importantă dată copiilor lui Dumnezeu pentru lupta împotriva întinericului, amintită în introducere, se găsește în Luca 10:19: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpzii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma”. Aceste cuvinte: „nimic

nu vă va putea vătăma“ sunt foarte importante, deoarece majoritatea celor care evită să participe la lucrări de eliberare sunt cuprinși de teamă. Este adevărat că trebuie să fim precauți și înainte de a participa la o astfel de lucrare trebuie să fim siguri că cugetul nu ne osândește de vreo vină și că am cerut ca puterea și meritul sângelui lui Isus Hristos să ne acopere, ca o pavăză, împotriva a oricărui atac străin. Cuvintele noastre, ca și copiii ai lui Dumnezeu, au putere și se aud clar în lumea spirituală care ne înconjoară. În acest fel, ca o precauție, pot să spun că eu am înconjurat casa în care locuiesc și în rugăciune am cerut această strajă a lui Dumnezeu dată îngerilor și puterea sângelui sfânt peste casă, mașini, copii și tot ce am, pentru că lumea întunericului este în jurul nostru cu tot felul de pericole pe care nu le vedem cu ochii de carne.

Acuma 40 de ani am vizitat o biserică lângă Chicago, unde pastorul se ruga pentru eliberarea celor apăsați de duhuri necurate. În unul dintre cazuri, în timp ce vorbea cu duhurile dintr-o femeie, după ce le-a aflat numele, le-a poruncit să iasă afară din acea femeie. Duhurile au întrebat: „Unde să mergem?“ Pastorul, care avea multă experiență în lucrarea de eliberare, le-a spus să intre în el. Duhurile au spus atunci că nu pot, pentru că în el este un Foc care le arde. Nu recomand nimănui să aibă o astfel de îndrăzneală. Altă dată, în cazul unui alt suflet, a dus must de la Cina Domnului și i l-a dat

să-l bea omului care dorea eliberare și din nou duhurile au acționat arătând că au fost chinuite, apoi au ieșit. În alt caz, a făcut ungere cu untdelemn în Numele Domnului Isus (Marcu 6:12). Din cazul celui eliberat de Domnul Isus din Gadara vedem că un mare număr de duhuri, în cazul acela o legiune, adică 6000, pot locui în același trup.

Am văzut mărturisiri din vremea noastră în care oamenii erau stăpâniți de mult mai multe duhuri decât de o legiune. Acestui pastor pe care l-am menționat, din Chicago, care mereu se ocupa cu eliberarea celor apăsați de demoni i s-au făcut numeroase oferte din parte duhurilor necurate, care doreau ca el să înceteze a mai face astfel de eliberări în biserică. I s-au oferit sume enorme de bani, femeile cele mai frumoase, sex, slavă pământească între oameni, dar acel om nu a putut fi cumpărat. Dacă dorința ta este să vezi suflete eliberate, fii sigur că nu poți fi cumpărat, că ești hotărât să nu te lași compromis de păcat și nu poți fi înfricat cu amenințări. Este minunat că ne putem bucura de nașterea din nou a celor care se pocăiesc, de botezuri nou-testamentale în apă, de umpleri cu Duhul Sfânt însoțite de semnul vorbirii în alte limbi a celor ce stăruiesc și vindecări, dar uneori este necesar ca în biserică să existe și slujba de eliberare ca să fim la fel ca Biserica primară.

În cele mai multe cazuri, la convertire nu este nevoie de lucrarea de eliberare, dar parcă ne-am obișnuit cu a nu face această lucrare, deoarece nu se mai face

niciodată în anumite biserici. Cazurile în care anumite probleme persistă chiar după post și rugăciune necesită uneori lucrarea de eliberare, adică cineva cu autoritate trebuie să le poruncească duhurilor rele să plece. Biserica nu este locul unde să exceleze abilitățile omenești, deși pot fi de folos, ci în biserică de valoare sunt cunoașterea Cuvântului Scripturii, puterea Duhului Sfânt, sfințenia; în biserică au valoare revelarea, călăuzirea și ungerea. Deși unii vor și chiar se lasă temporar de păcat se văd din nou biruiți, pentru că este nevoie, uneori, ca puterile demonice să fie alungate prin meritul jertfei și a Numelui Domnului Isus prin rugăciuni de eliberare, de preferat în grupuri mai restrânse.

Așa se explică că mulți creștini suferă, de exemplu, de depresie (duh mâhnit) și alte feluri de gânduri otrăvitoare care le fură pacea și nu-i lasă să simtă bucuria mântuirii. Dumnezeu îi promite unui astfel de suflet în loc de un duh mâhnit haina laudei (Isaia 61:3). Majoritatea oamenilor cred că Dumnezeu îi poate elibera pe alții, dar nu pe ei. Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii și oricine vine la El nu este alungat afară. Probleme ca și boli, accidente, lipsuri pot fi cauzate de decizii luate greșit în viață, dar uneori în spatele acestor necazuri sunt duhuri necurate, legături demonice, care trebuie frânte în puterea Numelui lui Isus Hristos care are toată puterea. „Toate le-ai supus sub picioarele Lui. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus...”

(Evrei 2:8, 9). Majoritatea creștinilor nu le dau atenție gândurilor care vin ca niște săgeți arzătoare din partea celui rău, pe când dacă li s-ar împotrivi ar putea rămâne în siguranță și curăție. „Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: «Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!»” (Luca 9:55). Duhurile rele primesc două ordine de la stăpânul lor pe care trebuie să le execute în dreptul fiecărui om.

Primul ordin este ca duhurile întunericului să îl țină pe om departe de Hristos, iar al doilea este ca în cazul în care L-a primit pe Hristos să facă tot posibilul să-l oprească din a-L sluji pe Hristos cu pasiune, încât să nu prezinte un pericol pentru împărăția întunericului. „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viața, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Vrăjmașul ne vrea obosiți, descurajați, bolnavi și dacă ar putea ar căuta chiar să ne omoare. Avem o parte firească și dacă nu suntem atenți, când firea veche nu este răstignită, ea este gata să accepte sugestiile vrăjmașului, care face ca disciplina duhovnicească să fie mai relaxată și duce spre îngăduințe firești riscante sau chiar nepermise (Galateni 5:24). De firea cea veche nu putem scăpa cât timp suntem în viață, de aceea trebuie să o crucificăm. Activitatea demonică, cu oferte de tot felul, apare în calea noastră și putem fi vulnerabili atunci când nu ne purtăm aspru cu noi înșine (1 Corinteni 9:27).

Duhurile rele vor să-i subjuge, să-i turmenteze pe cei care le deschid ușa, glumind cu păcatul. Duhurile

rele, fiind ființe cu inteligență și cunoștință despre trecut, studiază omul ca să vadă ce interese are în ce privesc lucrurile firești, ca apoi să încerce să i le ofere pentru a nu-I sluji lui Dumnezeu cu toată inima și chiar să îl doboare. Pentru cel credincios nu există zi în care să poată spune că nu se așteaptă la un conflict cu întunericul, de aceea Cuvântul și cântarea trebuie să fie mereu pe altarul minții lui. Demonii au personalitate individuală, la fel ca oamenii, însă neavând un trup fizic vor căuta să fie într-un trup ca să se poată manifesta, dar dacă nu găsesc oameni pot locui și în animale, se pot atașa de obiecte sau locuri.

Demonii sau duhurile rele nu sunt spiritele oamenilor răi care au murit, nu sunt spirite preadamice, nu sunt spiritele îngerilor care s-au unit cu fetele oamenilor la început, ci probabil că sunt îngerii căzuți, care s-au alăturat rebeliunii Satanei. Este sigur că ele există și ne vor pieirea. Aceste duhuri sunt libere prin văzduh, unde își au rezidența, însă există și duhuri legate, care așteaptă ziua când vor fi judecate (Apocalipsa 9:15, 2 Petru 2:4). Este posibil ca duhurile necurate, libere în această vreme, să fie trimise în adânc, dacă trec de punctul sau linia îngăduinței permise lor de Dumnezeu pentru o vreme ca aceasta.

Duhurile necurate se pot alipi de anumite obiecte sau locuri (mai ales unde s-au comis păcate mari), dar cel mai mult ele caută un trup în care să locuiască. Acela care

Îi aparține lui Hristos, fiind născut din nou și trăind lângă Dumnezeu, nu poate fi stăpânit de duhuri necurate, pentru că ceea ce este posesia lui Hristos nu poate fi și a Satanei. Totuși, aceste duhuri rele pot avea influență, uneori, mai ales asupra creștinului neatent cu viața lui. Pentru că știm că mântuirea se poate pierde în cazul aceluia care aleg să trăiască în păcat din nou, putem spune că o astfel de nenorocire spirituală este și rezultatul muncii demonice în viața celui care nu a vegheat și în timp a fost biruit.

Amintesc câteva dintre locurile unde duhurile se pot ascunde și câteva moduri prin care duhurile rele se pot manifesta în viața oamenilor, o listă a lucrurilor cu care duhurile rele ademenesc oamenii: mândria, minciuna, depresia, sinuciderea, hoția, mânia, bârfa, duhul de ghicire, prorociile false, visele murdare, pornografia, jocurile de noroc, îmbuibarea, diferite adiții ca și pilulele de dormit sau altfel de pilule, țigările, tabacul sau nicotina în oricare altă formă, alcoolul, dependența de cafeină sub diferite forme, duhul critic, răutatea, gelozia, gândurile de frică de moarte, frica de a nu înnebuni, manipularea, simțul de vinovăție pentru păcate deja mărturisite, duhul de respingere, singurătatea, vorbirea, care vrea să domine cu orice prilej și în orice grup, rebeliunea, râsul sau plânsul necontrolat, lipsa totală de răbdare, nervozitatea excesivă, iritarea din orice, violența, mila la nesfârșit pentru tine însuți, necredința,

lipsa puterii de a lua decizii, confuzia, blestemele, înjurăturile, duhul de seducere, credințele religioase false, religiile care practică închinarea la idoli și sfinți, muzica care nu-I dă slavă lui Dumnezeu, sutele de fobii, fricile de tot felul, ca și frica de locuri închise, de a zbura cu avionul, de a fi încheiat la gât, spălatul pe mâini de frica microbilor, rușinea excesivă de oameni, duhul de a lovi, de ucide, de ură, nemulțumirea continuă, frica continuă neîntemeiată, gândurile rele, insomnia, îngâmfarea, invidia, lăcomia, lenea, pofta ochilor cu gânduri de ispită, obsesia de sex, de a te victimiza întotdeauna, fan-teziile sexuale, masturbarea, cazurile de epilepsie, vise de groază, alergia la anumite mirosuri, ca lacul de unghii, vopseaua, lacul pentru lemn, mirosurile de chimicale, extremismul de tot felul, alcoolismul, drogurile, legăturile cu puterile masonice, care se transmit la copii, zgârcenia, care trece de a fi cumpătat, egoismul, duhul răutăcios, vocile lăuntrice care te determină să blestemi, ticurile nervoase, răzbunările plănuite, duhul de ceartă, lipsa de măsură, materialismul, suspiciunea exagerată, duhul legalist de judecată, coșmarele, starea de disperare, brutalitatea, dușmănia, sensibilitatea excesivă, pâra, necurăția, desfrâul, duhul de somn, indispoziția continuă, indiferența față de alții, halucinațiile, îndărătnicia, fățărnicia, comportarea evlavioasă falsă, de ochii lumii, simțul de presiune de a comite un păcat, surzenia, muțenia, schizofrenia, continua nemulțumire oricât ai

avea, spiritismul, ghicirea, yoga, cărțile de vise, cărțile de vrăjitorie, cărțile de astrologie, figurinele reprezentative, talismanele vrăjitoarești, statuetele, tablourile Mariei sau a altor sfinți, icoanele de orice fel, afișele (posterele) cu renumiți actori, rock stars, persoane renumite, crucifixe, apa sfințită, oboseala nemotivată, farmecele, descântecelile, hârtia sau obiectele cu inscripții oculte, calendarele oculte, semnele sau obiectele de noroc, vorbirea întruna - nu se pot opri, filmele, programele de computer sau televizor, homosexualitatea, lesbianismul, negativismul, exagerarea, dansul (poate fi o provocare sexuală, 1 Ioan 2:15), duhul de dominare în căsătorie sau afaceri, nedreptatea, orice intervenție de întrerupere de sarcină și avortul, care atrag duhul de crimă (trebuie mărturisite ca și ucideri), duhul care cauzează dezamagirea în viață, bolile de tot felul, dar nu întotdeauna bolile sunt cauzate de duhuri necurate.

De exemplu, reumatismul cronic poate fi sau nu cauzat de un duh necurat. Poate că nu toate aceste manifestări sunt întotdeauna cauzate de existența duhurilor necurate în viața aceluia care le trăiește, dar dacă se repetă mereu și mereu, fără să se poată scăpa de ele, chiar dacă vrea, este posibil să fie acțiunea duhurilor necurate și trebuie să facă sau să ceară să se facă pentru el rugăciuni specifice pentru acea problemă.

Exemple de alte lucrări în spatele cărora sunt puteri demonice: orice religie falsă, care nu crede că mân-

tuirea se obține numai prin meritul jertfei Domnului Isus, ca de exemplu mormonismul, martorii lui Iehova, budismul, islamismul și alte credințe orientale. Oricine se duce la vrăjitori după ajutor sau doar din curiozitate deschide o ușă duhurilor necurate pentru a fi acceptat în împărăția întunericului. „Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului...” (Deuteronom 18:10-12). Cititul în cărțile de joc, cititul în palmă, în cafea, în sticla de cristal, wigi boards, care este un joc în care întrebi puterile întunericul, toate sunt urâciuni înaintea Domnului. Există persoane înșelătoare care spun că ele cheamă morții pentru cei care doresc să comunice cu cineva care a trecut din această viață. Odată ce omul moare, mântuit sau nemântuit, nu are un trup autorizat să fie pe pământ.

Oricum, cred că cel mântuit nu ar vrea să revină în trup pe pământ, iar cel nemântuit nu poate. În cazul celor care spun că ei cheamă duhul morților cu succes, în locul persoanei chemate se poate prezenta un duh necurat, care ia chipul persoanei decedate. Astfel de duhuri au acces la toate informațiile persoanei pe care o reprezintă, de aceea, atunci când acest lucru se întâmplă,

duhurile necurate sunt foarte convingătoare. Cine participă la o astfel de lucrare demonică sigur este cunoscător al împărăției întunericului.

Horoscopul este o unealtă a întunericului de care toți creștinii ar trebui să se ferească. Mulți nu vor să se facă pentru ei rugăciuni de eliberare ca nu cumva să se facă de rușine, „să facă urât”, să țipe sau în rare ocazii să facă spume la gură, să se arunce la pământ, dar un astfel de om trebuie să aleagă între demnitate și libertate. De mai multe ori am văzut că la rugăciunile de eliberare nu au loc niciun fel de incidente ciudate, însă, uneori, în cazuri mai grave, am văzut că persoanele se zbat, țipă, se aruncă la pământ, manifestă putere fizică extraordinară, dar prin rugăciuni insistente duhurile ar trebui să plece.

Scriptura vorbește despre iubirea de sine, iubirea de bani și iubirea de plăceri, care sunt manifestări ale duhului lumii, astăzi când ceea ce este numit a fi „normal” în caracterul omului continuă să se degradeze. Aceste trei tipuri de iubiri pot fi manevrate de duhuri puternice chiar și în aceia care se numesc creștini. Crucea este singura soluție pentru aceste stări egoiste. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...” (Galateni 2:20). Când Hristos trăiește în noi putem rosti rugăciuni cu credință, care aduc vindecare și eliberare. Ca și copiii ai lui Dumnezeu, în care sălășluiește Duhul lui Dumnezeu, suntem preoți ai lui Dumnezeu (1 Petru 2:5, Apocalipsa 1:6).

Un preot (pontifex-pad) are și slujba de a mijloci în rugăciune pentru cei apăsăți de vrăjmaș. „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii” (1 Timotei 2:1). Dacă nu suntem preoți ai lui Dumnezeu nu ne calificăm nici să împărășim în veșnicie sub sceptrul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:5). Părți din viața unui credincios, peste care Domnul Isus nu are deplin control, sunt locuri unde duhurile rele pot avea influență, dar prin pocăință și rugăciune pot birui și alunga influența întunericului.

Duhurile rele nu au milă, bun simț, cinste, nu-și iau concediu, ci cu răbdare și pline de răutate studiază omul; caută momentul când omul este cel mai slab și face greșeli; caută punctul cel mai vulnerabil, ca apoi, după ce un duh a găsit ușă de intrare, altele să intre mai ușor, pentru că nu este ceva neobișnuit ca duhurile necurate să lucreze în cete, întocmai ca o bandă de tâlhari. Din mărturisirea unui astfel de duh necurat, care până la urmă a fost scos afară, am aflat că el a intrat într-o femeie necredincioasă atunci când în fața ei a avut loc un accident teribil și ea s-a speriat grozav. Acela a fost momentul ei vulnerabil în care, ca suflet neprotejat, a căzut victimă duhului de frică, care a terorizat-o multă vreme, până în ziua când prin rugăciune de eliberare, rostită de un om al lui Dumnezeu, a fost eliberată de acel duh de frică. Duhurile sunt oportuniste, pentru că studiază în ascuns oamenii ca să le descopere slăbiciunile, plăcerile

și să-i prindă în momentul când păcătuiesc. Demonii sunt ființe cu personalitate, fără trup fizic, iar plăcerea lor cea mai mare este să vadă suferință, disperare și necaz în viața omului. Duhurile rele dau socoteală mai marilor lor, și din unele descoperiri s-a aflat că sunt pedepsite dacă nu aduc foloase împărăției întunericului.

Cel care dorește eliberare trebuie să-și mărturisească păcatele și să ia hotărârea de a se lăsa de ele pentru totdeauna. Dacă cuiva îi este drag un anumit păcat, duhurile respective nu sunt obligate să iasă afară și nu ies întrucât stăpânul casei le tolerează prezența. Demnitatea celui care cere să se facă pentru el rugăciune de eliberare se poate redobândi și restaura, chiar dacă în momentul eliberării ar avea o manifestare ciudată, însă dacă cineva rămâne legat sau stăpânit de un duh rău este cu mult mai rău. Noi, ca slujitori ai lui Dumnezeu, nu suntem eliberatori, ci Dumnezeu este Acela care face această lucrare prin puterea Lui, folosindu-Se de slujitorii Lui.

De multe ori problemele cauzate de duhurile rele încep din copilărie sau chiar mai devreme. Din experiența unui slujitor al lui Dumnezeu, care a întrebat duhul necurat când a intrat într-o femeie, am înțeles că în cazul celor fără de protecție poate intra chiar și înainte de naștere sau prin moștenire, pentru că unele duhuri se transmit câteodată ereditar. Un duh necurat a spus că a intrat în trupul unei fetițe înainte de naștere, în momentul când femeia însărcinată a aflat că urmează să mai aibă

o fată și cu mare dezamăgire a spus: „O, iar fată!” În alt caz, duhul necurat a spus că a intrat atunci când mama a fost foarte disperată că a rămas din nou însărcinată. Acea respingere a copilului a fost îndeajuns pentru ca duhul necurat să aibă acces în acea ființă nenăscută încă. Ca și copiii ai lui Dumnezeu trebuie să fim foarte atenți la ce spunem, ca să nu-i dăm prilej diavolului și să fim tot timpul înarmați cu armele luminii, pe picior de război. „Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu, ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:4).

Cuvântul lui Dumnezeu, puterea ocrotitoare a sângelui Domnului Isus Hristos și puterea Duhului Sfânt în noi ne stau la dispoziție ca să ne apărăm și chiar să atacăm întunericul. Prin ceea ce rostim cu gura, aplicând efectul sângelui Domnului Isus asupra noastră, cerem ca meritul Lui să ne acopere și să ne protejeze (Apocalipsa 12:11). Mărturisim ceea ce spune Scriptura că face sângele Domnului pentru noi în acele momente, în viața noastră și în viața familiei noastre (1 Petru 1:19, 1 Ioan 1:7, 1 Petru 1:2, Evrei 10:19, 10:29). Este foarte important ca fiecare lucrător al lui Dumnezeu să cunoască cele patru și chiar cinci efecte binecuvântate ale sângelui Domnului Isus Hristos în viața noastră. Prin sângele Domnului Isus avem răscumpărarea și iertarea de păcate, dar pentru a avea efect în viața noastră trebuie să le mărturisim cu gura noastră.

„Sunt răscumpărat! Sunt iertat de păcatele mele prin sângele lui Isus Hristos! Sunt iertat prin sângele Lui! Sunt protejat prin sângele Lui!” „Așa să zică cei răscumpeați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului” (Psalmul 107:2). Aceast fel de mărturisire este „cuvântul mărturisirii” din gura noastră (Apocalipsa 12:11). Sângele primului miel pascal din vas nu proteja pe nimeni atâta timp cât era în vasul în care a fost pus când se jertfea mielul, însă acel sânge pe ușorii ușii proteja acea casă, de aceea și noi prin mărturisirea noastră, ca și cu un isop, prin credință aplicăm meritul sângelui sfânt în dreptul nostru.

Răscumpărarea înseamnă a cumpăra pe cineva înapoi și aceasta a făcut Domnul Isus pentru noi atunci când ne-a strămutat din împărăția întunericului în Împărăția luminii. Când credem și mărturisim ce spune Cuvântul în dreptul nostru suntem răscumpeați și iertați și avem drepturi de fii ai Luminii. Este foarte important să înțelegem puterea acestei arme a Luminii, adică meritul sângelui sfânt, care este la dispoziția noastră și fără de care nu putem spera să avem biruință în slujba de eliberare.

În primul rând, prin sângele Lui avem răscumpărarea. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții vosri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără

prihană” (1 Petru 1:18, 19). În al doilea rând, „...prin sângele Lui iertarea păcatelor” (Coloseni 1:14), atunci când ne întoarcem la Dumnezeu. Tot prin sângele Lui suntem iertați atunci când cu trecerea timpului mai greșim și ne căim după ce am primit darul mântuirii. „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan. 1:7). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). În al treilea rând, prin sângele Domnului Isus suntem socotiți neprihăniți. „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu” (Romani 5:9). Suntem socotiți neprihăniți prin credință (Romani 5:1) și starea de „neprihănit” este singurul fel prin care Dumnezeu poate privi la noi cu bunăvoință.

Este tendința creștinilor ca după mulți ani de zile pe calea Domnului să creadă că neprihănirea lor este destul de bună ca să merite să fie mântuiți, dar numai sângele lui Isus Hristos este desăvârșit și are putere ca să ne dea statutul de neprihăniți. Neprihănirea trebuie să fie văzută în felul nostru de viață, însă numai neprihănirea care ni se atribuie prin har, prin credință, are puterea de a ne curăți, făcându-ne să fim acceptați înaintea lui Dumnezeu. În al patrulea rând, tot prin sângele Domnului Isus suntem sfințiți și, de aceea, apostolul

Petru a scris: „...frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească” (Evrei 3:1). „De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă” (Evrei 13:12). Împreună cu Cuvântul Scripturii și puterea Duhului Sfânt, sângele lui Isus Hristos face lucrarea de sfințire în ființa noastră. În meritul sângelui lui Isus Hristos suntem sfințiți, puși deoparte pentru Dumnezeu și pentru lucrările pe care El vrea să le facă folosindu-se de noi. Tot acest sânge sfânt mijlocește pentru sfinți, nu ca sângele lui Abel, care cere răzbunare, ci printr-o mijlocire care cere milă. „...Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evrei 12:24). Este o adevărată mângâiere să știi că atunci când te rogi sângele lui Isus Hristos mărturisește pentru tine, în calitate de copil al lui Dumnezeu.

Odată ce am început să înțelegem că sângele Domnului Isus ne-a răscumpărat, ne-a iertat, ne-a socotit neprihăniți și ne-a sfințit, ca și consecință putem mărturisi cu gura că diavolul nu are loc și putere în viața noastră, nu are motiv pentru care să ne învinuiască. După ce am cunoscut binecuvântarea pe care o aduce în viața noastră, în fiecare zi, meritul sângelui lui Isus Hristos putem pătrunde mai adânc și mai în siguranță în cunoașterea slujbei de eliberare. Suntem chemați să răsturnăm întăriturile duhurilor întunericului și să cerem eliberarea celor prinși în cursa celui rău. Domnul Isus a

propovăduit Evanghelia, a vindecat bolnavi și a scos draci din cei chinuți de aceștia. O biserică care spune că vestește o Evangheligie întreagă trebuie să poată să facă aceste slujbe. Primele două slujbe, de a vesti Cuvântul și de a face rugăciuni pentru bolnavi, sunt destul de obișnuite, dar scoaterea demonilor este o lucrare neglijată, neexistând astfel un echilibru între practicarea slujbelor.

Nu doar Domnul Isus, ci și ucenicii Lui au scos draci. „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău»” (Luca10:17). Poate că pentru unii este necesar să amintim de ce trebuie scoase afară aceste duhuri. Duhurile rele îndeplinesc poruncile lui Satana și vor ca oamenii să nu creadă în Dumnezeu ca să nu fie mântuiți, să nu creadă Scriptura cu promisiunile din ea, bune sau de nedorit în cazul neascultării. Duhurile rele se împotrivesc ca cel credincios să nu trăiască o viață de biruință asupra ispitelor, spunând „nu” păcatului și făcând ce este bine semenilor. Ca și în timpul Domnului Isus, duhurile pot să-i chinuie pe oameni (Matei 8:28-32). Duhurile duc oamenii chiar și la moarte, prin boli și chiar prin sinucidere, de aceea Domnul Isus ne-a învățat să ne rugăm: „...ci izbăvește-ne de cel rău...” (Matei 6:13). Duhurile rele nu pleacă de bună voie din viața cuiva, ci ele trebuie scoase afară, așa cum reiese din textul care descrie o eliberare făcută de Domnul Isus. „...Dacă ne scoți afară...” (Matei 8:31).

Ucenicii nu doar au scos duhurile rele afară din oameni pentru că au vrut, ci le-au scos pentru că li s-a poruncit să facă aceasta: „...scoateți afară dracii...” (Matei 10:8). Duhurile rele l-au cunoscut pe Domnul Isus (Luca 4:34), l-au cunoscut pe apostolul Pavel (Fapte 19:15) și îi cunoaște și azi pe aceia care sunt lucrătorii lui Dumnezeu împuterniciți ca să-i scoată afară. Domnul Isus a spus că din inimă vin gândurile rele (Marcu 7:21-23) și aceste gânduri rele pot fi influența unui duh necurat, care atacă prin gânduri nefiltrate prin lumina Scripturii. Domnul Isus le-a încredințat această slujbă de eliberare celor care Îl urmează pe El, și în zilele noastre trebuie să știm că porunca de a misiona include și lucrarea de eliberare.

Se pare că toată lumea vrea putere, toată lumea vrea să fie iubită, dar prea puțini vor disciplină duhovnicească în fapte, vorbe sau gânduri și chiar de aceasta este nevoie pentru a putea păstra o stare de neprihănire în Hristos, pentru a avea autoritate împotriva întunericului. Dumnezeu nu vrea ca noi, în calitate de reprezentanți împuterniciți (2 Corinteni 5:20) ai Împărăției Lui, să avem de-a face cu lucrurile întunericului, pentru a nu compromite slujba la care suntem chemați și chiar protecția pe care o avem din partea Domnului. „...Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășie cu dracii” (1 Corinteni 10:20). Ni s-au dat arme care nu pot fi biruite de întuneric, dar noi nu ne luptăm împotriva oamenilor cu gura sau cu pumnii, ci, fiind oameni ai

păcii, luptăm împotriva întunericului fiind sare și lumină între oameni; luptăm folosindu-ne de ce este scris: „Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle. Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:4, 5).

În această vreme, mulți sunt prinși în cursa diavolului (2 Timotei 2:25, 26) prin boli și vicii de care chiar dacă vor nu se pot lăsa, deși mulți încearcă. Domnul Isus a vindecat o femeie gârbovă, despre care El a spus că a fost legată de un duh de gârbovire de 18 ani. Femeia nu a primit medicamente, nu a făcut fizioterapie, ci la Cuvântul Domnului Isus a stat dreaptă. „...Femeie, ești dezlegată de neputința ta” (Luca 13:12). Ceea ce noi am numi, astăzi, o boală cauzată de efecte pământești și de trecerea timpului, Domnul Isus a numit-o ca fiind o legătură de neputință.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Această promisiune este valabilă și astăzi atât pentru cei mântuiți cât și pentru cei nemântuiți, care încă nu au luat hotărârea de a-L primi pe Hristos ca Domn și Mântuitor; pentru cei legați de diferite neputințe fizice sau chiar psihice, care zic că au o viață cotidiană normală cât și pentru cazurile mai grave ca a acelorora din spitale și închisori. Noi, care mărturisim

că Isus Hristos este Același „ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8), trebuie să fim gata să ne întrebăm dacă nu cumva ceva s-a schimbat în biserica noastră sau dacă ceva am schimbat noi, întrucât această slujbă de eliberare se pare că a dispărut din cele mai multe biserici.

Pe măsura ce păcatele sunt mărturisite de cel care vine la Hristos, ele sunt iertate, ca apoi, ca o îngropare în moartea Domnului Isus, cel ce-L primește pe Domnul Isus este cufundat în apa botezului, făcând astfel legământ cu Dumnezeu. În acest fel, acel suflet devine proprietatea Domnului Isus Hristos; devine parte din Împărăția luminii. De multe ori, însă, poate fi observat că unele influențe străine persistă, și aici intervine slujba de eliberare. Apostolii nu doar vesteau Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, dar și botezau, vindecau și scoteau duhurile rele din cei apăsați de diavolul.

Dacă ne numim biserică nou-testamentală și noi trebuie să facem aceste slujbe, dându-le speranță chiar și celor mai disperați. „...pe cei chinuți de duhuri rele: și toți se vindecau” (Fapte 5:16). Este posibil să biruim în lupta cu cel rău, chiar dacă este vorba de a birui ispitele și atacurile întunericului. „...Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2:13). Omul cel vechi nu poate fi scos afară din noi, ci trebuie să moară, ca astfel duhovnicescul din noi, prin puterea Duhului Sfânt, să fie tare și în acest fel, cu ușurință, să refuzăm orice oferte și provocări ale întunericului, care au puterea să încerce

să ne influențeze prin gânduri, prin vorbele și faptele altor oameni cu care avem de-a face sau cu situații dificile. „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). Drumul spre sfințenie trece pe la lepădarea de noi înșine, fără să interpretăm Scriptura după plac și fără să facem calea mai îngustă sau mai lată, pentru că în ambele cazuri vrăjmașul poate avea câștig.

Domnul Isus a zdrobit capul șarpelui la Golgota, întocmai cum este scris în cartea Genezei. L-a biruit pe Satana atunci când L-a ispitit în pustie, chiar dacă fizic era foarte slăbit din cauza postului. La fel trebuie să biruim și noi lupta cu întunericul, rămânând în ascultare de Cuvântul Domnului. „A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Coloseni 2:15).

Omul poate ajunge la extreme, una dintre acestea fiind aceea de a se ocupa doar de ceea ce face diavolul și tot timpul să caute să scoată duhurile rele din oameni, iar a doua extremă este aceea că va căuta să evite complet această parte a Evangheliei care are de-a face cu slujba de eliberare. De obicei, cel de-al doilea caz se întâmplă pentru că, de obicei, oamenii se mulțumesc cu cât au de lucrat, cu vestirea Evangheliei, neînțelegând că această parte, care are de-a face cu eliberarea de duhuri, este tot așa de importantă ca și vindecările în care credem și pentru care ne rugăm adesea. Această carte nu îndeamnă la

extremism, ci doar vrea să arate că așa cum credem că „... prin rănilile Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24) prin aceeași jertfă de la Golgota putem să cerem eliberarea celor apăsați de diavolul. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război SLOBOZIREA, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul CELOR APĂSAȚI” (Luca 4:18). Și noi trebuie să vestim aceleași lucruri și să continuăm lucrul început de Domnul Isus.

Devenind o făptură nouă în Hristos (2 Corinteni 5:17), odată ce ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou (Efeseni 4:22), care s-a lăsat de minciună, de mânie, de vrăjmășie, de mândrie și celelalte roade ale firii pământești (Galateni 5:19-21), și ca lucrători în Biserica lui Dumnezeu suntem împuterniciți pentru a fi din aceia care la nevoie pot face slujba de eliberare, muștrând și scoțând duhurile din cei apăsați de diavolul. Când în noi a luat chip o nouă ființă, în ea Duhul Sfânt crește roada Duhului Sfânt și vrea să dezvolte în noi caracterul Domnului Isus, care include și a avea milă de cei care au nevoie de eliberare. Majoritatea se mulțumesc cu a fi născuți din nou și nu vor să-și complice viața cu provocări de duhuri.

Când vorbim despre eliberări de demoni nu este vorba de fanatism sau extremism, ci vorbim doar despre ceea ce a făcut Domnul Isus și, apoi, ucenicii Lui. Isus

propovăduia Evanghelia Împărăției, vindeca și scoatea afară din oameni duhurile rele. Acesta este standardul pe care El l-a stabilit, dar din nefericire astăzi demonii sunt foarte comozi, chiar și duminica în multe biserici. Duhurile rele găsesc casă bună nu doar în cei care se aruncă pe jos, care sunt în spitalele de psihiatrie sau în criminalii din închisori, ci stau foarte comozi în cei care tolerează păcatul în viața lor, de orice fel ar fi acesta. „În aceeași zi, au venit câțiva Farisei, și I-au zis: «Pleacă, și du-Te de aici, căci Irod vrea să Te omoare.» «Duceți-vă», le-a răspuns El, «și spuneți vulpii aceleia: 'Iată că scot dracii, și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi'»” (Luca 13:31, 32).

Domnul Isus, care nu se temea de nimeni, i-a trimis vorbă cârmuitorului Irod că El scoate draci și vindecă, lucru care ne spune că El a stabilit o ordine a priorităților în lupta împotriva împărăției întunericului ale cărei lucrări a venit să le nimicească. Din comoditate sau din alte motive se pare că oamenii au schimbat acest standard, deși este mare nevoie astăzi de vestirea Evangheliei, de vindecare, dar uneori și de slujba de eliberare. Toate minunile care au avut loc în Noul Testament au avut loc și în Vechiul Testament, cu excepția scoaterii de duhuri necurate din oamenii apăsați de diavolul. Domnul Isus a început această lucrare de eliberare (Matei 12:28) ca semn că Împărăția lui Dumnezeu a venit; ca și un semn că El, în conflictul dintre împărăția

întunericului și Împărăția luminii, are ultimul cuvânt și ca o dovadă că are putere chiar peste lumea întunericului.

Ucenicilor le-a trebuit mult timp pentru a se convinge cine este Domnul Isus, dar în lumea spirituală, care-i înconjură și ne înconjoară, demonii au recunoscut la primul contact că El este Sfântul lui Dumnezeu (Luca 4:34). Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi să meargă să vindece bolnavii, să curețe leproșii, să scoată dracii și să învie morții. Când s-au reîntors la Domnul, ucenicii, care au îndeplinit aceste patru slujbe, au fost entuziasmați, în mod deosebit, de faptul că în Numele lui Isus le erau supuși dracii. „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău»” (Luca 10:17).

Oamenii sunt foarte dornici să meargă la biserici unde au loc vindecări, dar nu sunt la fel de entuziasmați să meargă să vadă modul în care are loc o eliberare și poate că din cauză că lucrătorii au încetat să mai practice lucrarea de eliberare, ca nu cumva oamenii să se sperie și să nu mai vină la casele de rugăciune.

ELIBERARE DE DUHURI DEMONICE

Eliberarea unei roabe de duhul de ghicire, de către apostolul Pavel, ne poate sluji ca exemplu al modului autoritar în care trebuie să ne adresăm duhurilor necurate. „... Pavel, necăjit, s-a întors, și a zis duhului: «În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși din ea.» Și a ieșit chiar în ceasul acela” (Fapte 16:18). Apostolul Pavel nu a negociat, ci a poruncit. Ceea ce aduce eliberare într-un astfel de caz nu sunt puterea sau meritele noastre, ci voia lui Dumnezeu și puterea Lui, care ne mandatează să îndrăznim să facem această lucrare. „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3:17).

Duhurile nu se tem de tămâie și nici de cruce, chiar de-ar fi de aur, nici de alte obiecte lumești de protecție, ci se tem doar de Numele lui Isus Hristos și puterea sângelui sfânt vărsat la Golgota de Mielul lui Dumnezeu. Protecția pe care ne-o dă sângele Domnului Isus

(răscumpărare, iertare, neprihănire, sfințenie, mijlocire) lucrează într-un mod asemănător cu sângele mielului jertfit cu ocazia primului Paște al israeliților în Egipt. Acel sânge nu își făcea efectul de protecție împotriva îngerului morții decât dacă era pus la ușorii ușii cu ajutorul unei plante numită isop, care era ca o pensulă. La fel este cu sângele Domnului Isus care este sfânt și veșnic valoros, însă este necesar să-l aplicăm prin mărturisirea cu gura asupra noastră și asupra celor pentru care ne rugăm folosind nu isopul, ci credința și mărturia gurii.

Duhurile nu se tem de un om care glumește cu păcatul și își permite din când în când libertăți păcătoase, dar se tem de omul care iubește și trăiește în fiecare zi vorbind cu Domnul Isus și căutând sfințirea. Duhurile rele se tem de oamenii lui Dumnezeu care trăiesc prin credință și își conduc viața după Cuvântul Scripturii. Cel mai simplu mod de a căuta eliberare este ca cineva prin post și rugăciune să-L caute pe Domnul, iar apoi la rugăciune, chiar singur, mărturisind problema să ceară ca sângele Domnului Isus să îl acopere din creștetul capului până în tălpile picioarelor și să poruncească ca orice nu este de la Isus să plece și să nu mai vină înapoi.

Eu, deși am fost botezat cu Duhul Sfânt și mă feresc de păcat, fac astfel de rugăciuni pentru mine, mereu și mereu, pentru că nu am ce să pierd cerând acoperirea și protecția sângelui sfânt peste lumea spirituală din jurul meu, în care nu am acces vizual. Prin mărturisirea gurii

mele (Apocalipsa 12:11) cu privire la sângele Domnului Isus mă pun la adăpost de puterile pe care nu le văd. Pentru că mulți din poporul Domnului suferă de depresie, duh mârșit, de simțul de a se vedea că trăiesc fără rost și fără a avea valoare în viața pe care o au ca dar de la Dumnezeu, din dorința de a ajuta astfel de cazuri des întâlnite, mă adresez lor în mod specific.

Ceea ce determină valoarea unei case, de exemplu, nu este cât cere cel care o vinde, pentru că s-ar putea să ceară mult mai mult decât valorează sau dacă nu este informat corect poate să creadă că valorează mai puțin decât cere pe ea. Ceea ce determină valoarea unei case este cât este gata cineva să plătească pentru ea. În cazul sufletului tău, valoarea lui este cât a fost de acord Dumnezeu să plătească pentru el. Pentru sufletul tău Dumnezeu a sacrificat ce a avut mai scump, a dat la moarte pe Fiul Său Preaiubit, așa că valoarea ta este enorm de mare. Trebuie doar să prețuiești această jertfă a lui Dumnezeu și să trăiești cu folos pentru Împărăția luminii, încât jertfa Lui în dreptul tău să nu fi fost în zadar (Luca 7:30).

Dacă această metodă de rugăciune, de unul singur, nu are efectul dorit este bine să ceri ajutorul fraților lucrători autorizați, care sunt în bună rânduială cu biserica. Uneori duhurile, când sunt gonite afară, pot să iasă prin tuse, strigăte, căscat, chiar și alte manifestări. Duhurile rele nu suportă ca noi sau persoana care cere

eliberare să spună lucruri ca și: „Isus Hristos este Domnul! Cred că Domnul Isus a murit pentru mine! Sângele lui Isus Hristos să mă curățească, să mă acopere cu meritul Lui!” „... orice veți lega pe pământ, va fi legat în ceruri; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer” (Matei 18:18). Este un cuvânt puternic, care ne încurajează în lupta de acest fel și parcă ne îmbie să legăm aceste duhuri pentru a nu se manifesta cum doresc ele.

Chiar dacă duhurile s-ar manifesta violent, noi nu trebuie să răspundem violent, pentru că știm cine este în spatele unor astfel de manifestări, ci dimpotrivă noi putem spune că iubim acel suflet care este scump înaintea lui Dumnezeu. Armătura duhovnicească trebuie verificată (Efeseni 6:11-17) atunci când pornim la o astfel de luptă. Țipetele nu ajută în lucrarea de eliberare, pentru că duhurile nu sunt surde, ci ele aud și înțeleg orice limbă deopotrivă, și dacă noi ne pierdem răbdarea duhurile o pot vedea ca pe o slăbiciune care le spune că ne vom da bătuți în curând și le vom lăsa în pace. Prezența darurilor Duhului Sfânt (1 Corinteni 12) în aceia care fac această lucrare ajută extrem de mult. „Căci acolo unde sunt doi sau trei în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

Este extrem de bine dacă între aceia care fac rugăciuni de eliberare există unii care au daruri, așa cum ar fi darul de vedenie, de prorocie sau darul deosebirii

duhurilor. Fie că rugăciunea durează minute sau ore în șir, în funcție de câtă împotrivire este, cât de pregătiți și cu experiență sunt aceia care fac lucrarea de eliberare, cei care pornesc în această lucrare trebuie să fie hotărâți să lupte până la victorie, pentru că duhurile speră că ei se vor obosi și se vor da bătuți, abandonând rugăciunea de eliberare. Calmul, confidența în ce este scris în Cuvânt, rostirea calculată a cuvintelor, dragostea pentru sufletul în cauză, toate pot contribui la succesul lucrării de eliberare când se face o astfel de rugăciune.

Un om al lui Dumnezeu, cu numele de Lester Sumrall, a scos duhuri necurate puternice dintr-o tânără (Clarita Villanueva), în care duhurile necurate era așa de puternice încât aveau putere să cheme moartea peste cei din jur, care nu erau credincioși. Lupta spirituală a durat trei zile, dar până la urmă duhurile au ieșit, și tânăra de 17 ani a fost eliberată. În săptămânile și lunile care au urmat, în acel oraș din Filipine, s-au întors zeci de mii de suflete la Hristos. Era un ținut unde întunericul avea întărituri puternice, și forțele Luminii lipseau din acel oraș. În acea tânără era o întăritură de duhuri puternice care au fost scoase afară în Numele lui Isus Hristos; duhuri care doreau să oprească orice fel de trezire spirituală. Prima dată când omul lui Dumnezeu a intrat în încăperea unde era tânăra demonizată, fără ca ei să se mai fi întâlnit sau vorbit vreodată, ea a început să țipe și să strige către omul lui Dumnezeu: „Te urăsc!“.

Duhul necurat din acea tânără vorbea cu omul lui Dumnezeu în engleză, deși tânăra nu știa engleză decât limba nativă din acel ținut. Atunci când în lupte spirituale cerem puterea sângelui sfânt cerem practic mila lui Dumnezeu, pentru că meritul sângelui pledează pentru cauza noastră (Evrei 12:24). Trebuie să existe în Biserică această slujbă de eliberare, pentru că Scriptura spune să nu trăim în părtășie cu dracii (1 Corinteni 10:20). Cum ar putea sta un om îndrăcit, duminică de duminică, în biserică fără ca nimeni să nu-l deranjeze? Biruința împotriva demonilor este posibilă; ei trebuie alungați și numai făcând această lucrare o biserică poate spune că are o viață de biruință.

O biserică biruitoare are familii biruitoare. Familii în care bărbatul, într-un mod asemănător Domnului Isus, îndeplinește slujba de preot, de profet și de împărat. Ca preot, un bărbat credincios mijlocește pentru casa lui. Ca profet, el pune Cuvântul lui Dumnezeu în familia lui și Îl citește. Ca împărat, el conduce în dragoste, după Cuvântul lui Dumnezeu. Într-o astfel de casă, unde este recunoscută autoritatea în care disciplina și dragostea sunt în echilibru, Domnul Isus este binevenit. Dacă Domnul Isus ar apărea la ușă în mod inopinat, la fel cum a apărut la ușa cortului lui Avraam și a Sarei, oare ar fi ceva în casa noastră pentru care să ne fie rușine?

Israel a primit porunca de a nimici popoarele idolare când a ajuns în Canaan, pentru că Dumnezeu a

știut că în spatele idolilor canaaniti erau duhuri demonice, care îi vor afecta pe israeliți și închinarea lor oferită lui Iehova. La fel trebuie stârpite duhurile necurate din adunările credincioșilor care mai devreme sau mai târziu produc pagubă în poporul Domnului. Stârpirea, izgonirea duhurilor din viața cuiva începe în mod individual prin părăsirea păcatului și prin pocăință. În Biserica lui Dumnezeu, dacă darurile Duhului Sfânt nu sunt înăbușite, Dumnezeu poate descoperi cazuri care necesită rugăciuni de eliberare.

Iacov s-a adresat unor credincioși când a descris o stare rea din mijlocul lor: „... pizmă amară și un duh de ceartă...” (Iacov 3:14). O astfel de stare între credincioși este rezultatul lucrării duhurilor rele, care au găsit porți de acces la mintea și gura celor nevegheți. Duhurile rele nu pleacă niciodată de bună voie, ci ele trebuie izgonite. În spatele certurilor și a ruperilor de biserici pot fi duhuri necurate din cauza celor care nu își pot ține omul vechi în frâu. Duhurile rele sunt dezarmate prin smerenia de a mărturisi păcatul și prin pocăință, pentru că în acest fel duhurile rele își pierd drepturile asupra aceluia suflet.

Duhurile rele pot pătrunde prin păcat personal, acțiuni cu lumea ocultului, anumite condiții în timpul sarcinii, influență și tovarășie cu oameni care trăiesc și îndeamnă la păcat sau împovărări ereditare. Slăbiciunile personale, ca duhul de frică, pot intra prin vizionarea

filmelor de groază, a desenelor animate cu violență, reviste sau orice formă de porno, afișe sau calendare porno, însă singura scăpare este prin rugăciune în meritul jertfei Domnului Isus, atunci când omul se pocăiește.

Rânduielile vechiului legământ cereau ca mai întâi să se aducă jertfa pentru păcat, arderea de tot, apoi jertfa de mulțumire și ungerea cu untdelemn, care erau și sunt simbolul Duhului Sfânt. Pentru ca noi să putem avea un statut plăcut lui Dumnezeu nu începem mai întâi să cântăm cântări de laudă ca să simțim ungerea Duhului Sfânt, ci mai întâi cerem o curățire și lepădare de orice păcat, altfel jertfa noastră adusă cu haină mânjită nu este acceptată. Nu puțini se înșală crezând că dacă duminica participă la cântarea de laudă și închinare sunt în relație bună cu Dumnezeu, chiar dacă trăiesc în păcat. Se poate că mintea lor joacă teatru și mai varsă și lacrimi, dar fără a părăsi păcatul pentru totdeauna nimeni nu este în siguranță și în relație bună cu Dumnezeu.

Ambiția duhurilor rele este ca prin păcat să locuiască în viața celor care se numesc creștini și frecvențează în fiecare duminică o casă de rugăciune. Se cere să ne cercetăm, să ne pocăim cu căință de orice rău făcut sau gândit, ca apoi, ca oameni ai lui Dumnezeu, să fim gata pentru orice lucrare bună, inclusiv slujba de eliberare. „Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 3:17). „Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de

cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2:21).

Cei care la îndemnul Duhului Sfânt își pun mâinile peste oameni trebuie să fie siguri că, prin meritul sângelui sfânt, sunt vase curate, pentru ca vrăjmașul să nu îi poată acuza de vreun păcat neiertat încă. Din Scriptură reiese clar că pentru Domnul Isus este important să alungăm duhurile rele. A fost important pentru ucenicii Lui și este bine să fie important și pentru noi. Domnul Isus a folosit, o perioadă, 82 de oameni care scoteau duhurile necurate din Israel. Oare câți avem noi astăzi din aceia care fac această lucrare? Lazăr a primit darul vieții de la Domnul Isus când l-a înviat din morți, însă a trebuit dezlegat ca să se poată bucura de viață. Dumnezeu ne poate folosi ca lucrători ai Lui pentru a dezlega legăturile acelor pe care El îi cheamă la viață, dar puterea de a chema la viață este doar a Lui.

Mulți primesc darul mântuirii, dar, în unele cazuri, unii sunt tot legați și trebuie ca ei să fie dezlegați de poveri ascunse la prima vedere. La slujba de eliberare, prin rugăciune, sunt alungate duhurile rele, care pretind că au drept în omul cel vechi, pentru că acel suflet și-a permis să comită faptele firii păcătoase. Nimeni nu are nimic de pierdut dacă alege să se verifice, mai ales dacă observă că a fost înșelat și a făcut ceva ce nu avea de gând să facă. Cine pornește în lucrarea de eliberare trebuie să știe că este în război cu întunericul și se poate

aștepta să fie atacat mai puțin cu laude și aprecieri, ca să nu se umfle de mândrie, ci mai mult cu acuzații și defăimare de caracter, însă pentru cel care rabdă totul și răsplătirile cerești vor fi pe măsură.

Când cineva își rupe piciorul de trei ori în același loc, așa cum s-a întâmplat într-un caz când și mama acelei persoane a avut aceeași problemă, trebuie să ne gândim că poate fi o problemă ereditară de lucru a duhurilor necurate. Doctorii ne întreabă de diabet, de boli de inimă, de cancer în familie, înainte de a ne consulta, ca să vadă dacă nu este vorba de o moștenire genetică. Nici noi nu avem nimic de pierdut dacă ne verificăm spiritual în acest fel, dacă anumite probleme persistă. Este scris că fiul sau fiica nu vor muri din pricina păcatului tatălui lor, atâta timp cât fiul sau fiica nu păcătuiesc, dar când păcătuiesc sunt în pericol de a fi apăsați de aceleași duhuri.

Demonii trebuie legați și scoși afară, iar oamenii trebuie dezlegați. În rugăciunea în grup, sub călăuzirea Duhului Sfânt și numai așa, lucrătorii își pot pune mâinile peste aceia care vor eliberare (1 Timotei 5:22, Fapte 13:3, 9:17, 28:8, Matei 19:15, Fapte 6:6). Duhurile pătrund în oameni, dar ele pot fi scoase afară prin puterea și autoritatea pe care ne-o dă Dumnezeu. „...Taci, și ieși afară din omul acesta!...” (Luca 4:35). „...și ieșeau afară din ei duhurile rele” (Fapte 19:12). „Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate...” (Fapte 8:7). Duhurile

pot vorbi, dar nu este recomandat să intri în discuție cu ele (Luca 4:33-34 , Fapte 19:13-16, 16:16-18).

Probabil că toți lucrătorii spun că sunt luptători spirituali (Efeseni 6:12), care recunosc că nu au de luptat cu carnea și sângele, dar până când nu iau în serios lucrarea de eliberare și se confruntă în luptă direct cu puterea întunericului nu pot spune că ei cu adevărat vor să strice afacerile celui rău. Ca să duci această luptă trebuie să crezi Cuvântul și să privești dincolo de ceea ce izbește privirea și anume la realitatea spirituală în care se vede că nu doar îngerii Domnului tăbărăsc în jurul nostru. Deficiențele spirituale, dezinteresul tinerilor în biserică, tulburările din biserici toate pot avea la rădăcină acțiunea de succes a duhurilor necurate.

Nu ai cum să descoperi capcanele, tactica de luptă a vrăjmașului dacă nu cunoști Cuvântul lui Dumnezeu și nu ești călăuzit de Duhul Sfânt. Cât timp nu vedem o problemă, nu încercăm să reparăm ceva și dacă nu vedem efectul întunericului și nu-i atribuim vina, nu vom lupta împotriva lui, ci doar poate că vom spune că așa a rânduit Dumnezeu, ceva asemănător cu ceea ce spun musulmanii. Când se întâmplă ceva nenorocire ei spun că a fost voia lui Alah și cu asta gata, dar voia Dumnezeului nostru este întotdeauna bună pentru copiii Lui. Dacă simți apăsarea vrăjmașului să nu îți fie rușine sau teamă, ci acceptă scăparea ce ți-o oferă Dumnezeu prin rugăciunea de eliberare care este făcută

de lucrătorii bisericii conform Scripturii. Se poate ca unii să nu caute locuri și persoane care fac rugăciuni de eliberare, din cauză că se gândesc că după aceea vor fi priviți cu un oarecare dispreț.

Domnul Isus i-a acordat o cinste deosebită unei femei cu numele de Maria Magdalena din care scosese șapte duhuri rele. Ea a fost prima care L-a văzut pe Domnul Isus după înviere. Ea a fost singura care L-a văzut pe Domnul Isus înainte de a Se înălța la Dumnezeu-Tatăl (Marcu 16:9). Este o demonstrație a dragostei Lui pentru o femeie a cărei inimă era sfâșiată de durere, de aceea să nu lași rușinea să te oprească din a căuta eliberare. O femeie dintr-o familie aristocrată l-a întrebat pe omul lui Dumnezeu dacă s-ar putea să țipe când se face rugăciune pentru ea, deoarece o doamnă, a spus ea, nu țipă. Atunci omul lui Dumnezeu a întrebat-o ce ar face dacă ar fi într-o apă mare, gata să se înece. A întrebat-o dacă ar țipa. Femeia a înțeles că trebuie să calce pe mândria ei dacă vrea să fie liberă, la fel ca cel care se îneacă și trebuie să strige după ajutor.

Acela care vrea eliberare trebuie, în primul rând, să-și afirme credința în Domnul Isus, să creadă în El și să-L numească Stăpân și Domn al vieții lui. După aceea, călcând peste mândria personală, cel care vrea eliberare trebuie să se smerească, admițând că nu se poate salva singur. Scriptura nu spune așa de mult că Dumnezeu ne smerește cât ne cheamă să ne smerim noi sub mâna tare

a lui Dumnezeu. După ce te-ai cercetat și te-ai smerit, admitând că tu știi cum este bine, însă El știe mai bine ca și tine că tu poți, cercetează-te și caută să vezi dacă Duhul Sfânt îți aduce aminte de vreun păcat nemărturisit.

Când îl mărturisești trebuie să știi că nu Îi spui Domnului Isus nimic nou, ceva ce El nu știe, dar numind acel păcat îl aduci de la întuneric la lumină ca să fie iertat. Domnul Isus iartă, dar numai la lumină. După aceea, căiește-te de acele păcate pentru care a fost necesar ca Domnul Isus să moară pe cruce. Cei care au probleme și dificultăți în a fi eliberați, de obicei, au probleme în a mărturisi păcatul ca vinovăție, fără scuze și fără a pune vina în parte sau total pe altceva sau altcineva, iar a doua piedică în calea eliberării este că unii nu se căiesc de păcat. Pur și simplu înăuntrul lor nu li se pare acel păcat cu adevărat rău, pentru că încă sunt atrași de el și-l consideră o plăcere de care nu ar vrea să se despartă.

Următoarea verificare pe care trebuie să o faci cel care vrea eliberare este să fie sigur că a iertat totul și pe toți. Rugăciunea Tatăl nostru ne arată importanța de a ierta atunci când spune: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ (Matei 6:12). În pilda robului nemilostiv, robul iertat de foarte mult, care nu și-a iertat semenul care îi datora puțin, a fost dat pe mâna chinuitorilor (Matei 18:34). Cu siguranță duhurile rele pot să chinuie ființa omului atunci când aceasta nu este sub protecția lui Dumnezeu.

Lui Petru, Domnul Isus i-a spus că trebuie să ierte „...până la șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18:22), adică la nesfârșit, pentru că nimeni nu-ți greșește de 490 de ori pe zi. Cu cât lista acelor pe care îi ierți când te rogi este mai lungă cu atât este mai bine. De obicei, cu cât sunt mai aproape de tine aceia pe care trebuie să îi ierți cu atât este mai greu de acordat iertare, dar cel care vrea eliberare trebuie să-i ierte pe toți. Următoarea treaptă de urmat pentru acela care dorește eliberare este să fie sigur că în posesia lui nu sunt lucruri care au de-a face cu păcatul, așa cum sunt lucrurile ocultului, lucruri pe care Dumnezeu le numește urâciune, ca de exemplu: pornografia, țigările, băutura, hainele dezmațate, care îi provoacă pe alții la gânduri păcătoase, muzica lumească, care onorează împărăția întunericului etc.

Datoriile vechi trebuie plătite sau negociate, pentru că Dumnezeu urăște hoția și nedreptatea. Obiectele oculte trebuie distruse nu date altora sau vândute, oricât ar costa, indiferent care ar fi prețul lor, întocmai cum au făcut cei din Efes când L-au primit pe Domnul. „Mulți din cei ce crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră. ...și-au adus cărțile, și le-au ars, înaintea tuturor...” (Fapte 19:18, 19). „Iacov a zis...: «Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru... Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini... și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ, sub stejarul de lângă Sihem»” (Genesa 35:2, 4); (Deuteronom 7:24-26,

2 Împărați 23:3-24). După aceea, oamenii lui Dumnezeu, cu îndrăzneala dată de El, pot acționa în dreptul celor care cer rugăciune de eliberare, la fel ca apostolul Pavel, care a poruncit duhului de ghicire să iasă afară din roaba din Filipi. „... «În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși din ea.» Și a ieșit chiar în ceasul acela” (Fapte 16:18).

Orice credincios născut din nou are dreptul să-i poruncească diavolului să plece de la el atunci când se simte atacat. Fiecare credincios botezat cu Duhul Sfânt, care are vorbirea în alte limbi de la Duhul Sfânt, se poate împotrivi diavolului în siguranță. Ca ucenicii odinioară (Marcu 16:16-18), cei împuterniciți ca lucrători în biserică, botezați cu Duhul Sfânt, pot face rugăciuni de eliberare, dar, deși mulți sunt chemați, puțini simt că sunt pregătiți pentru aceasta. „...despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5) este cuvântul care trebuie să fie înaintea noastră atunci când pornim la o astfel de lucrare. Nu toată lumea trebuie să facă această slujbă, dar dacă ai vrut să fii „pus în lucrare” trebuia să știi că o astfel de sarcină îți revine uneori.

Cârmuirea Duhului Sfânt, despre care vom aminti mai târziu, și trăirea unei vieți de sfințenie sunt absolut esențiale în viața aceluia care ia parte la slujba de eliberare. Cu o credință puternică, cu duhul mereu în rugăciune, cei care din dragoste pentru suflete pornesc la o astfel de lucrare se pot bucura de biruință. Uneori este posibil ca lucrătorii să simtă că ar fi bine să facă și ungerea

cu untdelemn, așa cum au făcut și ucenicii Domnului Isus. „Scoteau mulți draci, și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vindecau” (Marcu 6:13). Dacă cel care dorește eliberarea face această rugăciune și simte nevoia să tușească sau chiar să scoată anumite sunete să o facă, pentru că nu este ceva neobișnuit ca duhurile să se îndepărteze în acest fel. A fost un caz în care la rugăciunea de eliberare o femeie a început să țipe în-continuu. Atunci cel care se ruga pentru ea i-a spus să încerce să tușească și duhul a plecat.

Manifestările duhurilor pot fi în multe feluri, dar armele noastre sunt întotdeauna aceleași. „Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui, și a zis cu glas tare: «Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog nu mă chinui»” (Luca 8:28). Nu întotdeauna este nevoie de o întâlnire specială cu acela care vrea eliberare de ceva ce-l apasă sau de ceva rău, de care nu are putere să se lase, pentru că uneori o rugăciune scurtă este îndeajuns.

Un bărbat s-a dus la o biserică, unde s-a făcut o rugăciune de eliberare în care s-a poruncit în Numele lui Isus Hristos duhurilor rele să iasă și să plece în adânc. Din mijlocul mulțimii, o persoană a crezut că lucrare rostită de omul lui Dumnezeu ca fiind pentru el, a suflat expirând aerul afară cu putere de patru ori și, fără vreo emoție sau fără a scoate vreun sunet, a plecat acasă fără să mai aibă acele probleme de care era apăsător înaintea. O

condiție esențială pentru acela care vrea eliberare este să-și dorească din toată inima să fie eliberat și chiar să urască lucrare întunericului de care vrea să fie liber. „Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul!” (Psalmul 97:10).

Dacă acela care caută eliberarea vrea să se roage singur, fără grabă, poate face o rugăciune asemănătoare cu aceasta: „Doamne Isuse, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu care ai murit în locul meu pe cruce la Gogota și ai înviat. Cred că Tu ești singura Cale pe care pot ajunge la Dumnezeu. Iau decizia de a ierta pe oricine mi-a greșit ca să fiu și eu iertat și să am viață veșnică. Renunț la orice răzbunare sau gânduri de animozitate împotriva cuiva și în mod specific împotriva următoarelor persoane: _____.

Renunț la orice mândrie și merit al faptelor mele bune și depind cu totul de meritul jertfei Tale. Fără nicio reținere Îți mărturisesc Ție păcatele mele: _____.

Mă căiesc că am făcut aceste păcate, mă las de ele pentru totdeauna și privesc spre Tine ca să primesc milă și iertare. Primesc iertarea Ta și pentru că eu cred că și Tu m-ai iertat, mă iert și eu pe mine. Rup orice legătură cu oameni sau lucruri care au de-a face cu ocultul. Arunc din casa mea orice lucru necurat, orice este asociat cu vrăjitoria, horoscopul sau altă formă a ocultului, orice idol, fie chiar așa zis sfinți (Psalmul 97:7), care mi-ar fi promis că aduc noroc sau ocrotire peste viața mea. Doamne Isuse, Îți mulțumesc că pe cruce Tu ai fost făcut

blestem pentru ca eu să fiu răscumpărat prin sângele Tău și să fiu liber de orice influență sau stăpânire a întinericului. Pe baza promisiunilor Tale, Te rog să mă faci liber și acum primesc eliberarea pe care mi-o dai Tu. De astăzi mă împotrivesc diavolului și sunt cu totul de partea Ta, Isus Hristos. De astăzi sunt împotriva împărăției întinericului și a slujitorilor ei. Orice demon să plece, să iasă din viața mea, din ființa mea, dimprejurul meu în Numele lui Isus Hristos!!! Tuturor puterilor străine vă poruncesc în Numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să plecați!!! În Numele lui Isus Hristos să plecați!!!“

După această rugăciune, după ce i-ai lăsat câteva momente puterii străine să plece, mulțumește-I, mulțumește-I, mulțumește-I Domnului Isus Hristos pentru eliberare!!!

Întrebarea pe care și-o pun unii este: „Pot duhurile alungate să vină înapoi?“ Ele vor să vină înapoi, de aceea trebuie să fim pregătiți pentru aceasta. Cere și insistă înaintea Domnului Isus să te umple cu Duhul Sfânt, ca astfel casa sufletului tău să fie ocupată și vechii chiriași să nu mai poată reveni (Luca 11:26). Atât Petru (Fapte 8:17) cât și Pavel (Fapte 19:6) și-au pus mâinile peste credincioși și au primit Duhul Sfânt. Cere-I Domnului Isus să umple tot ce a fost eliberat și golit, de răul din tine, cu puterea Duhului Sfânt.

Odată ajuns în acest punct de slobozenie nu este greu să fii umplut de Duhul Sfânt cu semnul vorbirii în

limbi. Odată ajuns în acest punct, când ești iertat și curățit de orice este vrăjmaș lui Dumnezeu, trebuie să îndeplinești o condiție. Trebuie să fii setos după Duhul Sfânt. Trebuie să fii setos și trebuie să bei din Apa vie. Fă acest lucru, pentru că este Darul care a fost promis celui care cere, și când Duhul Sfânt te va umple vei simți o bucurie și împlinire cum nu ai mai simțit vreodată.

BLESTEME ȘI CUM SĂ SCAPI DE ELE

Umbând printre oamenii din lume nu este o surpriză să auzim în jurul nostru oameni înjurând și blestemând atunci când sunt biruiți de mânie. Ne poate fi de folos să știm ce are Scriptura de spus cu privire la blesteme, pentru a ne pune sufletul la adăpost. Binecuvântările sau blestemele pot fi transmise pe cale orală sau prin cuvântul scris. Activitatea duhurilor necurate poate fi legată de împrejurări și stări păcătoase, locuri și lucruri (case de droguri, case sau locuri unde au avut loc crime), de blesteme făcute de slujitorii întunericului. Nu există stafii, însă există locuințe în care oamenii observă activități supranaturale ale întunericului, care sunt activități demonice cauzate de duhuri necurate.

Când vorbim despre blestem sau binecuvântare trebuie să știm că există o conexiune directă între acestea și ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu. Adevărul este că blestemele sunt reale, însă vestea bună este că ele pot

fi rupte de copiii lui Dumnezeu în Numele lui Isus Hristos. Cei mai expuși oameni la efectul blestemelor sunt aceia care nu și-au pus viața la adăpostul meritului jertfei Domnului Isus, deoarece nu au protecție, de aceea prima lucrare a omului lui Dumnezeu este să vestească calea mântuirii. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn» - pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Galateni 3:13, 14).

Cel mai adesea oamenii suferă din cauza unui blestem, pentru că nu știu că sunt sub efectul lui sau nu știu cum să scape de sub apăsarea lui. Cei care sunt sub efectul unui blestem nu cunosc ce binecuvântări ar veni în viața lor dacă ar ieși de sub influența aceluși blestem. Blestemele sunt ca niște vehicule de putere supranaturală, care sunt trimise să atingă o țintă și să aibă un anumit efect. Blestemele pot fi transmise prin cuvinte și chiar prin obiecte.

Când am fost copil, mama mea a fost ținta unui blestem printr-un obiect pus într-un perete. Obiectul a fost primit de persoana care l-a ascuns de la o altă persoană care se ocupa cu lucrurile întunericului. Mama mea era un copil al Domnului Isus și blestemul s-a întors împotriva persoanei care a pus acel obiect; persoană care și-a mărturisit vina atunci când mâinile și picioarele i s-au

sucit, așa cum cerea blestemul respectiv. Slavă lui Dumnezeu pentru ocrotirea Sa! (1 Petru 1:5). Probabil că cel mai des întâlnite efecte ale unui blestem sunt anumite cazuri de boală, când doctorul nu găsește nici o cauză a ei pe cale științifică.

Am să enumăr câteva posibile efecte ale blestemelor, ca să nu fim în necunoaștință de planurile întunericii. Un semn al blestemelor pot fi: crizele emoționale mentale, bolile cronice pe care le-au avut și părinții, problemele feminine, cum ar fi pierderile de sarcină, a nu putea avea copii, certurile parcă la nesfârșit în familie, lipsurile financiare tot timpul, accidentele ce se produc des, moartea prematură, înainte de împlinirea vârstei la care au decedat ceilalți membri ai familiei. Se poate că pentru unii va fi un șoc acest lucru, dar uneori inițiatorul unora dintre aceste blesteme este chiar Dumnezeu, ca metodă de judecată și pedeapsă a păcatului.

Deuteronom 26, 27 și 28 conține lista a mai multor blesteme și binecuvântări, iar efectul lor este rezultatul ascultării, în cazul binecuvântărilor, sau, în cazul blestemelor, a neascultării de Dumnezeu. Chiar de la început, neascultarea primilor oameni în Eden a atras pedeapsa lui Dumnezeu, care a fost rostită chiar de El. Pământul care până atunci dădea doar roade bune a fost blestemat să dea spini și pălămidă, iar plantele bune să crească în urma unei munci istovitoare (Genesa 3:17, 18). De atunci dorințele femeii aveau să atârne de bărbat, iar

copiii să-i nască cu multă suferință (Genesa 3:15, 16). Ori de câte ori trebuie să plivim sau să ardem buruienile ne putem aduce aminte că pământul a fost blestemat datorită neascultării. Ori de câte ori avem durere în trup sau vedem oameni suferind de diferite boli ne putem aduce aminte că neascultarea de Dumnezeu poate chema peste om necazuri îngăduite chiar de El. Dumnezeu i-a lăsat omului voința liberă, ca prin a face bine sau rău să atragă asupra lui binecuvântare sau blestem. Păcatele omise, de obicei, duc la păcate comise și acestea atrag după ele pedeapsa.

În vechiul Israel, blestemele erau o metodă prin care cei vinovați își primeau pedeapsa sau uneori tot prin rostirea lor se dovedeau a fi nevinovați. Când o femeie era acuzată de păcatul curviei și fapta era nedovedită, trebuia ca soțul ei, cuprins de gelozie, să o ducă la preot, care îi dădea să bea un lichid numit „apă aducătoare de blestem“ (Numeri 5:19-22), care în cazul că ea era vinovată avea menirea să aducă blestem și urgie peste trupul ei, iar în cazul că nu era vinovată acel lichid nu îi făcea nici un rău. Preotul scria blestemele cu care era legată femeia, ca apoi să le șteargă de pe tablă cu „apele amare“ pe care trebuia să le bea acea femeie. Acest caz este un exemplu în care blestemul era transmis prin ceva fizic, în cazul acesta apa.

Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său că blestemele pot afecta generațiile care urmează după cei care au

păcătuit. „... sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc” (Exodul 20:5). Pentru călcarea primelor două porunci din Decalog, care au de-a face cu idolatria și includ închinarea la alți dumnezei ca parte din ocult, Dumnezeu pronunță blestemul care aduce judecata Lui la înfăptuirea acestui fel de neascultare. Dacă ai merge înapoi, patru generații, în familia ta, poți să fii sigur că nimeni nu a fost implicat în ceva formă a ocultului? „Cum sare vrabia încoace și încolo și cum zboară rândunica, așa nu nimerește blestemul neîntemeiat” (Proverbe 26:2). „... Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exodul 34:6, 7).

Fiecare om este în siguranță atâta timp cât nu păcătuiește, dar când păcătuiește lumea spirituală, care îl înconjoară, se poate pune în mișcare în viața lui, dacă nu și-a pus sufletul la adăpost, dezlănțuindu-se pedepse ereditare. Cheia scăpării sufletului nostru, de orice blestem ne-ar urmări, este întotdeauna jertfa Domnului Isus. Chiar dacă nu suntem vinovați de păcatul ereditar al strămoșilor noștri, care poate au avut idoli sau legături cu

ocultul, este posibil să fim afectați de puterea blestemelor dacă nu suntem sub protecția sângelui lui Isus Hristos, în calitate de copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1, 2).

Dumnezeu i-a prezentat poporului ca pe o opțiune alegerea binecuvântării sau a blestemului (Deuteronom 30:19, 28:1-69), după care l-a sfătuit să aleagă viața, adică binecuvântarea. Blestemele întunericului pătrund în viața oamenilor după anumite convenții din lumea spirituală despre care avem informații limitate. Înfăptuirea păcatului dă acces și drept întunericului, chiar și prin intervenția blestemelor. Mai mult decât alte cărți, cartea Iov ne expune puțin la lumea spirituală a Împărăției lumii și a împărăției întunericului. În această carte ni se face de cunoscut modul în care Satana a intervenit înaintea lui Dumnezeu ca să ceară acces la viața lui Iov și a făcut aceasta folosindu-se de aroganța cuiva care nu credea că nu-l poate face pe cineva să-L blesteme pe Dumnezeu (Iov 1:11), dar Iov a rezistat provocărilor lui dezastruoase.

În cazul lui Iov pârâșul nu a avut ce pârî și astfel Dumnezeu a fost glorificat în viața lui. Trebuie ca și noi să avem o astfel de stăpânire în noi. Fără excepție, trebuie să stăm departe de gândul de a-i dori cuiva rău, departe de a rosti cuvinte stricate, murdare (Efeseni 4:29) și departe de a blestema vreodată. „Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați” (Romani 12:14). „Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri,

binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugăți-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44). Scopul și dorința demonilor este de a ne face să păcătuiim, ca să aibă acces la viața noastră, și să putem fi învinuiți înaintea lui Dumnezeu. „... pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâră înaintea Dumnezeului nostru...” (Apocalipsa 12:10). Dumnezeu nu spune că împărăția întunericului nu are putere, însă noi trebuie să știm că El are putere și mai mare, de aceea trebuie să ne punem la adăpostul pe care ni-l oferă Dumnezeu. Vrăjitorii lui Faraon au avut putere să imite minunile făcute de Moise până într-un punct, în care au trebuit să recunoască că la lucru este degetul lui Dumnezeu (Exodul 8:19).

Un om al lui Dumnezeu, prorocul Graham Cooke din Anglia, vorbea la telefon cu un vrăjitor care l-a sunat ca să-l blesteme. Cooke a spus că în camera în care era a apărut un miros ca în iad, un miros insuportabil. Omul lui Dumnezeu s-a rugat și a trimis acel miros înapoi la acel vrăjitor și a știut că a ajuns la el, deoarece acel vrăjitor a început să se vaiete de miros și să înjure, ca apoi să închidă telefonul. Ocultul are putere, însă Dumnezeu are putere și mai mare. Neprotejați de puterea ocultului, de blesteme, omul poate fi afectat și uneori aceste puteri ale întunericului pot pătrunde până acolo că ridică bariere invizibile vindecării și binecuvântării. Modul în care facem lucrarea lui Dumnezeu nu trece neobservat

în lumea spirituală, de aceea trebuie să fim atenți ca nu cumva făcând lucrarea Domnului cu nepăsare în loc de binecuvântare să avem de cules blestem.

„Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului...” (Ieremia 48:10). Sunt lucruri la care Dumnezeu este foarte sensibil și este spre binele nostru să știm care sunt acele lucruri ca să nu le facem. În Deuteronom 27 Dumnezeu spune că blestemat să fie cel ce-și nesocotește părinții, cel care își face idoli, cel ce mută hotarul, cel ce se atinge de dreptul străinului, cel ce curvește, cel ce îl lovește pe aproapele său în ascuns, cel ce face rău și totuși fără să-și dea seama ce atrage asupra lui, de multe ori omul nechibzuit comite astfel de lucruri. Israelul a fost protejat de blestemele din afară prin promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avram. „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blastema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Genesa 12:3). Slăvit să fie Dumnezeu că în această binecuvântare suntem cuprinși și noi, cei care am ajuns să fim prin credința în Domnul Isus fii ai lui Avram (Galateni 3:7).

Cu toate că israeliții erau protejați de blestemele din afară, așa încât nici Balaam nu i-a putut blestema, ei nu au fost protejați de blestemele pe care le-a atras neascultarea lor de Dumnezeu. Promisiunea dată de Dumnezeu lui Avram ne spune că orice persoană sau țară antisemitică atrage asupra sa blestemul lui Dumnezeu.

Prorocul Zaharia a văzut într-o vedenie un sul de carte care zbura și pe care era scris blestemul rostit peste toți hoții și peste toți cei ce jură strâmb în țară. Prin Ieremia Dumnezeu rostește un blestem împotriva aceluia care se încrede în ajutorul brațului unui om. „Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Domnul” (Ieremia 17:5). Mai jos, în versetul 7 scrie: „Bindecuvântat să fie omul, care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul!”

În cartea prorocului Maleahi ni se face de cunoscut că acela care vrea să-L fure pe Dumnezeu de partea care I Se cuvine Lui este blestemat. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!” (Maleahi 3:8, 9). Mulți afirmă că în vremea Noului Testament nu mai trebuie să dăm zeciuială, deși Domnul Isus, în mod indirect, o consideră ca pe unul dintre lucrurile pe care nu trebuie să le lăsăm nefăcute (Matei 23:23).

Dacă cei din vechime au dat zeciuială, noi, care avem parte de un Legământ mai bun decât ei (Evrei 7:22), oare nu trebuie să dăm cel puțin atât cât au dat ei? Zgârcenia față de Dumnezeu atrage blestemul, fiindcă un om care nu are bani pentru Dumnezeu este egoist și fără dragoste de oameni și de Dumnezeu. Când Îi dăm

Domnului, pentru lucrarea Lui, cu bucurie facem o lucrare care este parte din închinarea noastră, pentru că Lui nu-i trebuie bacșișul batjocoritor al nimănu.

Un alt blestem vine peste fiii oamenilor atunci când nu iau în serios avertizările lui Dumnezeu și predică o Evanghelie coruptă; o Evanghelie cu jumătăți de adevăr; o Evanghelie care vrea să lărgească calea Domnului. „Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Galateni 1:9). Să fii anatema înseamnă să fii blestemat, să fii unul cu care Dumnezeu nu are de-a face. Fără să-și dea seama, mulți cheamă blestem asupra lor și asupra copiilor lor. În dezamăgire, cineva poate spune: „Sunt un prost, sunt un uituc!” „Copilule, nu va ieși nimic din tine! Copilule, nu vei avea nimic niciodată! Ești un prost!” „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Romani 12:21).

Iudeii, care au vrut să-l omoare pe apostolul Pavel, s-au legat cu blestem când au afirmat că nu vor mânca sau bea până nu-și vor vedea dorința împlinită. „La ziuă, iudeii au uneltit și s-au legat cu blestem că nu vor mânca, nici nu vor bea, până nu vor omorî pe Pavel” (Fapte 23:12). Acei oameni nu l-au putut omorî pe Pavel, care a mai trăit mulți ani, însă au trebuit să sufere blestemul pe care l-au rostit ei asupra capului lor. Izabela, în mânia ei față de omul lui Dumnezeu, a rostit un blestem asupra capului ei. „Izabela a trimis un sol la Ilie, să-i spună: «Să

mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei» (1 Împărați 19:2). Izabela a trebuit să-și mănânce cuvintele, pentru că Ilie nu numai că nu a murit a doua zi, dar nu a murit niciodată.

Această întâmplare îmi aduce aminte de o amenințare asemănătoare pe care am primit-o eu la liceu din partea unei profesoare de chimie, care a aflat că sunt pocăit și am dus un prieten din clasă la biserică. S-a întâmplat imediat după ce s-au încheiat mediile, dar mi-a promis și a jurat că următorul trimestru mă „va lăsa corigent” indiferent ce voi ști sau nu. S-a întâmplat ca, după voia lui Dumnezeu, următorul trimestru să nu mai frecventez acea școală, deoarece am emigrat cu toată familia în altă țară. Slavă lui Dumnezeu!

Privind în continuare la efectele blestemelor, citim în Scriptură că Iosua a rostit un blestem (Iosua 6:26) asupra Ierihonului, peste oricine ar avea curajul să rezidească acea cetate. Blestemul a stat în picioare 500 de ani, până când în zilele lui Ahab (1 Împărați 16:32) cineva a plătit prețul rostit de Iosua prin blestem. Când Saul și Ionatan au murit în mâna filistenilor, plin de durere, pentru că vrăjmașii și-au atribuit victoria lor idolilor lor, David, în cântarea lui de jale, rostește un blestem asupra munților Ghilboa (2 Samuel 1:21) și până în ziua de azi oamenii nu au succes în a cultiva ceva acolo. Ademenit de lăcomia darurilor lui Naaman, Ghehazi a ales după

Naaman și a luat din darurile pe care acesta i le oferise lui Elisei. De la început Elisei nu le-a acceptat, pentru că nu a vrut să creadă cineva că poți cumpăra vindecarea pe bani și, de aceea, a rostit un blestem asupra lui Ghehazi cel mincinos și lacom; blestem datorită căruia Ghehazi s-a umplut imediat de lepră (2 Împărați 5:27). Pedepsa lui Naaman a fost rostită ca un blestem ereditar, care să continue mai departe în sămânța lui Ghehazi.

Iacov și-a blestemat iubita lui soție, Rahela, fără să știe că ea a furat idolii, când în confruntarea cu Laban i-a spus acestuia că cel care i-a furat terafimii (idoli de casă - păpuși) să piară (Genesa 31:32). La următoarea naștere, Rahela a murit după blestemul rostit de Iacov. Când Rebeca l-a sfătuit pe Iacov cum să-și mintă tatăl, ca să primească binecuvântarea de întâi născut, acesta parcă îngrozit a remarcat că s-ar putea alege cu un blestem în cazul în care va fi descoperit. Este clar că Iacov se temea de un astfel de blestem. Rebeca a luat asupra ei acea șansă de blestem și, după ce Iacov a fugit de acasă, nu și-a mai văzut fiul iubit niciodată.

Dacă cineva aduce în casa în care locuiește ceva ce Dumnezeu socotește a fi o urâciune, ceva ce reprezintă un alt dumnezeu, atrage asupra lui blestemul. „Să nu aduci nici un lucru urâcios în casa ta, ca să nu fii nimicit cu desăvârșire, tu și lucrul acela; să-ți fie groază de el, să-ți fie scârbă de el, căci este un lucru blestemat“ (Deuteronom 7:26). Petru s-a lepădat de Domnul Isus de

trei ori și chiar s-a blestemat (Matei 26:74) și pentru a-l dezlega Domnului Isus, după înviere, l-a întrebat de trei ori dacă Îl iubește. Norodul care, la cuvintele de înduplecare ale marilor preoți, i-a cerut lui Pilat să-l elibereze pe Barnaba și nu pe Domnul Isus s-a blestemat, cerând ca sângele Lui să cadă asupra lor și asupra copiilor lor (Matei 27:25), de aceea nu este de mirare că Israelul a avut așa de mult de suferit în ultimele două mii de ani.

Domnul Isus a blestemat smochinul în care nu a găsit roade, și a două zi ucenicii au observa că s-a uscat (Marcu 11:21). A doua zi Domnul Isus nu numai că nu și-a scuzat acțiunea, care a avut scop didactic, dar le-a spus ucenicilor că acela care are credință are putere în cuvintele pe care le rostește până acolo că poate muta munții. Pe lângă blestemele care vin din influența puterii întunericului, pentru că slujitorii lui Satana au putere să blesteme, Dumnezeu a stabilit anumite principii în viața oamenilor și ei pot fi afectați de blesteme sau binecuvântări, în funcție de cum ascultă sau nu de Dumnezeu. Poți să ai parte în această lume de binecuvântări dacă tatăl tău și mama ta te binecuvântează.

După ce am văzut că blestemele au efect și pot aduce mari neazuri în viața oamenilor este de mare folos să știm cum să fim protejați de ele și, dacă este nevoie, cum să dezlegăm și să distrugem puterea și efectul lor. Când cauți protecția Domnului este foarte important ca prin mărturisire înaintea Lui să ajungi la starea

în care să nu ai nici un păcat de care să te acuze vrăjmașul înaintea Lui. Aici putem vedea marea valoare a meritului sângelui Domnului Isus, care atunci când ne mărtusim păcatul ne iartă. Una dintre marile piedici împotriva acestei stări de apăsare este neiertarea celor care poate ne-au supărat, insultat, furat, batjocorit sau ne-au făcut orice alt fel de rău. Un om care nu iartă este ca un om care ține în mâna lui niște hârtii pe care scrie: „Cutare îmi datorează atât!“, „Celălalt îmi datorează atât!“ Problema noastră este că și Dumnezeu are astfel de hârtii în mâna Lui, hârtii pe care scrie: „Pentru păcatul cutare tu datorezi atât!“

Pentru a fi mai ușor de înțeles modul în care se primește iertarea, să zicem că Dumnezeu îi face omului o propunere extraordinară, care funcționează în felul următor: El ne spune că atunci când noi îi iertăm pe semenii noștri și, în mod imaginar, rupem hârtiile pe care scrie ce ni se datorează și El aruncă sau distruge hârtiile pe care le are împotriva noastră, zapisul cu datoriile noastre, pe care nu avem cum să le plătim vreodată. „A șters zapisul cu poruncile lui, care stăteau împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce“ (Coloseni 2:14). Este un târg foarte avantajos pentru noi. Înseamnă să dai puțin și să primești ceva extraordinar de valoros: iertare de vină.

Iertarea nu este o emoție, deși ea poate fi prezentă, ci, la fel ca pasul mântuirii, este o decizie pe care o iei

fiind bine informat de realitatea lucrurilor. De multe ori neiertarea oprește vindecarea și binecuvântarea de care am putea avea parte. Dacă cineva vrea să fie sigur că împotriva lui nu stă vreo apăsare de blestem, cercetându-se amănunțit, trebuie să facă acest prim pas al iertării semenilor lui. Când scopul tău este să ajungi să fii liber, trebuie să începi cu a recunoaște orice păcat pe care l-ai făcut și de care îți aduci aminte.

Păcatele pot fi făcute prin comitere, omitere, adică lucruri pe care trebuia să le faci dar nu le-ai făcut, sau pot fi ereditare. Privind la modul în care Domnul Isus a suferit și la felul în care ar trebui să ajungi să plătești pentru păcatul tău, trebuie să-ți pară rău și să te căiești dacă ai făcut rău cuiva și dacă l-ai păgubit cu ceva să-i restitui ceea ce i-ai luat. Nimeni să nu aibă iluzia că poate fi iertat sau eliberat dacă nu-i iartă pe cei cărora le-a greșit. Deci, prima condiție este să-ți recunoști vina, apoi să te căiești de orice te-a expus ca să fii afectat de blestem. Apoi, dacă este un lucru sau obicei rău trebuie să renunți la el definitiv. Nu ajunge că ai renunțat o dată la acel lucru, ci definitiv trebuie să renunți la el, dacă mai apar incidente sau provocări.

După ce te-ai detașat de ceea ce Dumnezeu a numit păcat în viața ta, trebuie să stabilești o bază biblică care să-ți garanteze dreptul la libertate și la protecție. Un astfel de verset trebuie ținut aproape, fiindcă în caz că un gând de vinovăție ar mai veni din nou, după ce ai primit

iertarea, să poți să te aperi. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn»- pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Galateni 3:13, 14). Un alt verset este acesta: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:13, 14). Alt verset pe care este bine să-l știm este acestea: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). „... Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească puterile diavolului” (1 Ioan 3:8). Odată ce îți mărturisești credința în Domnul Isus Hristos și hotărăști să trăiești în ascultare de El poți să fii liber de orice apăsare a întunericului în meritul sângelui vărsat la Golgota.

Repet pe scurt acest proces de eliberare: pe baza a ceea ce are Scriptura de spus ai dreptul să fii liber de orice apăsare și efect al blestemului. Dacă ai luat hotărârea de a asculta de Dumnezeu, de a mărturisi și părăsi păcatul, de a îndepărta orice obiect furat, întinat, spurcat sau care ar fi putut avea de-a face cu ocultul ai tot dreptul să fii slobod. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). În cazul că citind despre simptomele apăsării prin blestem, amintite mai devreme, te simți apăsător, îți sugerez să te rogi cu toată sinceritatea.

Rugăciunea care se poate face pentru înlăturarea efectului blestemului este foarte asemănătoare cu rugăciunea care se face pentru eliberare.

Rugăciunea poate fi în felul următor: „Domnul meu, Isus Hristos, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și Ești singura Cale spre Dumnezeu. Cred că ai murit pe cruce pentru păcatele mele și ai înviat din morți. Pe crucea pe care Tu ai fost răstignit ai fost făcut blestem, pentru ca eu să fiu eliberat de orice blestem și să intru în binecuvântare. Mi-am mărturisit toate păcatele de care am știut și îmi pare rău de orice păcat comis de familia mea în trecut sau prezent. Le cer iertare tuturor celor cărora le-am greșit și îi iert pe toți aceia care mi-au greșit așa cum vreau să mă ierți Tu, Doamne, pe mine. Pentru că Tu m-ai iertat, mă iert și eu pe mine și încep o viață nouă, ca și copil al Tău. Renunț la orice obiect sau practică păcătoasă și ocultă a întunericului. Acum primesc iertarea Ta prin credință și cu autoritatea de copil al Tău mă declar liber de orice blestem asupra vieții mele în Numele lui Isus Hristos.

Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! Din toată ființa mea
Îți mulțumesc!“

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, POSTUL, RUGĂCIUNEA ȘI DUHUL SFÂNT ÎN VIAȚA CREDINCIOSULUI

Cuvântul lui Dumnezeu, postul și rugăciunea trebuie să fie armele fiecărui lucrător care vrea să aibă succes spiritual. Ca fii ai Luminii, suntem provocați în fiecare zi de puterea întunericului, pe cale văzută sau nevăzută, să nu-L ascultăm de Dumnezeu, dar menirea noastră este să biruim. Când citim și credem Cuvântul lui Dumnezeu, care este „...viu și lucrător...” (Evrei 4:12), El are un efect benefic în viața noastră, chiar dincolo de ce văd ochii noștri. Cine vrea să aibă folos de Cuvântul Sfânt trebuie să-I dea atenția cuvenită, să-și plece urechea ca în smerenie să fie învățat, să nu treacă o zi fără să citească din El și să adune cuvintele acestei Cărți în inima lui. Cuvântul din inimă va influența drumul și deciziile pe care le va lua credinciosul în viață,

făcând să crească credința, devenind ca un vas care s-a curățit pentru a putea fi folosit de Stăpân.

S-a dovedit a fi adevărat cuvântul care spune: „Cuvântul te va ține departe de păcat sau păcatul te va ține departe de Cuvântul lui Dumnezeu“. Cuvântul lui Dumnezeu este o armă spirituală; este o sabie a Duhului Sfânt, care în fiecare zi trebuie să fie pe altarul minții noastre. Ca lucrători ai lui Dumnezeu, trebuie să știm să mânuim sabia Cuvântului lui Dumnezeu în orice moment. Nu Biblia pe care o ținem în bibliotecă ne ajută și ne apără de realitatea spirituală a întunericului în care trăim, ci Biblia pe care o purtăm în inima și mintea noastră. Biruința împotriva vrăjmașului vine prin mărturisirea noastră cu privire la ceea ce face Cuvântul lui Dumnezeu și sângele lui Isus Hristos pentru noi, nu prin a lectura Scriptura ca pe oricare altă carte.

Cuvântul este ca o oglindă care ne face să vedem și să simțim cum suntem înăuntrul nostru. Asemenea unei oglinzi, ne poate arăta cât de curați sau întinați suntem, ca apoi să avem îndrăzneala să-I cerem Tatălui nostru ceresc lucrurile de care avem nevoie. Oglinda Scripturii ne arată nu numai cum suntem, dar ne arată și cum putem să ajungem prin harul lui Dumnezeu. Când citim această Carte ne crește credința, și dacă nu o avem ne-o inițiază. Când o citim ne citește și ea pe noi, când o consultăm aflăm că ea ne-a consultat pe noi, și, apoi, se poate întâmpla ca fără plată să ne prescrie o rețetă când

avem nevoie. Cei mai mulți dintre noi avem problemă cu mândria și poate nici nu ne dăm seama de această deficiență, dar dacă ne petrecem timp studiind Scriptura ea ne va arăta lucrul acesta.

Semnul că noi Îl iubim pe Dumnezeu este că iubim și păzim Cuvântul Lui. „... Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Mei îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23). Ce promisiune extraordinară! Este unul din puținele locuri unde Dumnezeu este prezentat ca „noi”, adică la plural, când vorbește despre Sfânta Treime. El locuiește cu noi și în noi prin Cuvânt și prin Duhul Sfânt, dar vine vremea când Îl vom vedea cum este și vom locui cu El în noul Ierusalim. Respectul, ascultarea și dragostea noastră pentru Cuvântul lui Dumnezeu indică cât Îl respectăm, ascultăm și iubim pe Dumnezeu.

Pe lângă a crede și a citi Cuvântul, memorarea Cuvântului este unul dintre modurile importante prin care Îl strângem în inimă, ca să ne fie la îndemână în orice moment în lupta noastră cu împărăția întunericului. Scriptura este cea mai influentă carte din lume și nici un om nu ar trebui să se considere educat până când nu o citește. Cuvântul este direct participant la nașterea noastră din nou (1 Petru 1:23) și trebuie să rămână cu noi și în noi toată viața. Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să Îl stăpânească, ca apoi Cuvântul lui Dumnezeu să stăpânească peste ei. Când într-o încăpere apare lumina,

fără dispute și refuzuri, întunericul dispare. Când lumina Cuvântului lui Dumnezeu răsare în viața noastră întunericul dispare și vedem realitatea lucrurilor și adevărata lor valoare.

Când Domnul Isus a început să le vorbească noroadelor, acestea au fost surprinse și atrase în același timp, pentru că ascultau un nou mod de vorbire. Ascultau o vorbire cu putere, nu o vorbire ca și a celorlalți învățători ai lor. „Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere” (Luca 4:32). Este de dorit ca vestitorii Cuvântului nu doar să cunoască Scriptura și să rostească predici bine puse la punct, ci este necesar să rostească mesajul lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt; însoțire pe care trebuie să o ceară. Ținta fiecărui copil al lui Dumnezeu trebuie să fie îmbrăcarea în Hristos (Romani 13:14), care este Cuvântul care S-a întrupat, și astfel plini de Cuvânt să poată aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea...” (Coloseni 3:16).

Când Cuvântul este din belșug în noi avem o inimă plină de îndurare, în smerenie suntem plini de bunătate, blândețe și îndelungă răbdare, dar mai presus de toate acestea, având o inimă neîmpărțită, trebuie să fim îmbrăcați cu dragoste, care este legătura desăvârșirii (Coloseni 3:14). Așa cum Domnul Isus ne-a arătat felul în care L-a biruit pe ispititor în pustie prin Cuvânt, și noi

trebuie să fim gata să-L folosim în orice moment, dar mai ales atunci când suntem ispitiți sau ducem o luptă în duhul nostru. Pe lângă faptul că lucrătorii plini de râvnă Evangheliei proclamă ce este scris în Scriptură în timpul lucrării de eliberare uneori, în cazuri care durează mai mult, este util, dacă se poate, să-i ceară celui care cere eliberare să proclame Cuvântul scris, citind versete cu promisiuni, pentru că vrăjmașul este fără apărare în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu pe buzele noastre devine sabia cu care putem învinge.

Slujba de eliberare este făcută de puterea lui Dumnezeu prin oamenii Lui, care primesc puterea necesară pentru a birui întunericul prin post și rugăciune, care sunt și astăzi parte din viața de credință a ucenicilor Domnului Isus. Viața noastră este o continuă stare de veghe luminată de Duhul Sfânt și de Cuvântul Scripturii. Acumulăm putere spirituală prin post și rugăciune. În viața spirituală nu poți să stai pe loc, dar dacă cineva alege să meargă înainte și în neprihănire continuă să crească în omul dinăuntru, Lumina de sus devine tot mai puternică pe drumul lui. Puterea care scoate duhurile rele din cei apăsați de ele este Puterea care vindecă bolile, de aceea nu este ceva neobișnuit ca un suflet care este eliberat în urma rugăciunilor pentru eliberare să primească și vindecare.

Într-un caz, ucenicii Domnului Isus nu au putut scoate afară un duh necurat care chinuia un copil și a tre-

buit să-l ducă înaintea Domnului Isus care l-a eliberat. Când ucenicii L-au întrebat de ce nu au putut ei să scoată acel demon, Domnul Isus le-a spus: „Acest soi de draci“, le-a zis El, „nu poate ieși decât prin rugăciune și post“ (Marcu 9:29). În acest text Domnul Isus ne spune și nouă, celor de azi, cât de importante sunt postul și rugăciunea. Postul este o disciplină a fiecărui credincios care își ia în serios lupta spirituală. Intelectul, voința și emoțiile, care alcătuiesc ceea ce numim sufletul nostru, prin post sunt făcute să sufere o oarecare măsură de disconfort, și inima, care este în subconștientul nostru, trebuie să se adapteze. Prin post aceste trei părți ale sufletului nostru smeresc eul nostru, dar duhul nostru este întărit ca să audă mai clar voia Domnului. De aceea, „... când sunt slab, atunci sunt tare“ (2 Corinteni 12:10).

Unul dintre motivele pentru care David a supraviețuit spiritual, reușind să se ridice chiar dacă a mai suferit trântituri serioase, a fost că a știut să se smerească, iar unul dintre modurile în care s-a smerit a fost că și-a „...smerit sufletul cu post...“ (Psalmul 35:13). Oamenii lui Dumnezeu care au postit și s-au rugat au schimbat istoria. Estera a postit, a chemat tot poporul la post și și-a salvat neamul (Estera 4:16). Postul este un mod prin care astăzi ne putem smeri, dovedind că trupul nostru este la rang de slugă duhului și sufletului nostru. Postul afectează și umilește în noi, cu voința noastră, gândurile cu privire la ce vrem noi, ce simțim noi, ce gândim noi. Postul dă la o

parte bariera pe care o pune mândria, pentru ca omul să poată fi folosit de Dumnezeu.

Este posibil să postești și să nu te smerești ca majoritatea fariseilor din vremea Domnului Isus pe pământ, pentru că ei considerau această lucrare un motiv de mândrie și simț de superioritate față de alții. Când postim, Dumnezeu nu ne devine dator cu nimic (Zaharia 7:5), dar printre altele postul dovedește hotărârea noastră de a-I fi plăcuți Lui. Din vremuri străvechi, de pe vremea apostolilor și până în vremea noastră, oamenii lui Dumnezeu folosesc postul ca pe o armă a Luminii, care le dă putere spirituală pentru a avea biruință (1 Samuel 7:6, Ezra 8:23, Neemia 1:4, Judecători 20:26, 2 Samuel 12:16).

Când apostolii au început lucrarea de evanghelizare în Antiohia nu au făcut mai întâi tot felul de planuri și organizări, ci mai întâi au căutat fața Domnului prin post și rugăciune (Fapte 13:1-4). Au postit și au așteptat ca Domnul să le vorbească, iar Dumnezeu le-a vorbit prin Duhul Sfânt exact ce trebuie să facă și pe cine trebuie să pună în lucrare. Au urmat strategia trasată de Dumnezeu, dar pentru a putea face aceasta mai întâi au postit și s-au rugat. Înainte de a fi ispitit de diavolul în pustie, Domnul Isus a postit (Matei 4:2). Când poporul lui Dumnezeu postește și se roagă, Dumnezeu nu întârzie să răspundă. „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate

de la căile lui rele, - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara" (2 Cronici 7:14).

Smerirea prin post și rugăciune aduce aceleași binecuvântări și peste noi în zilele de astăzi. Domnul Isus nu a spus dacă vă rugăți, ci „când vă rugați...” (Matei 6:5, 7), așa că toți trebuie să avem această practică în viața noastră. Domnul Isus nu a spus dacă postiți, ci a spus „când postiți...” (Matei 6:16, 17), ceea ce înseamnă că Domnul așteaptă de la noi să postim (Luca 5:35). Postul și rugăciunea sunt prezentate de Domnul Isus în mod paralel. Sunt chei la îndemâna credinciosului cu care are acces la lucrurile bune care vin de la Dumnezeu. Cu 300 de ani în urmă, John Wesley - omul care chema oamenii să vadă un om care a luat foc, adică pe el, a spus că un creștin care a înțeles că trebuie să postească și nu postește va aluneca înapoi, întocmai ca un creștin care a înțeles că trebuie să se roage dar nu se roagă. Wesley nu accepta o persoană ca lucrător în biserica metodistă dacă nu postea joia și vinerea.

Postul nu este ceva pe care Dumnezeu vrea să-l ținem ca să ne îngreuneze viața (Isaia 58:5). Foarte important pentru sufletului nostru este atunci când ne putem smeri înaintea lui Dumnezeu. Una dintre cele mai mari piedici în calea răspunsului la rugăciunea noastră este mândria noastră, iar postul atacă această stare de mândrie astfel încât să ajungă la noi binecuvântările de la Dumnezeu. Dumnezeu ne poate umili ca nimeni altci-

neva, însă noi suntem cei care trebuie să alegem să ne smerim. Când ești jos nu ai de unde să cazi, și când te smerești nu poți fi învinuit de mândrie. Se aplică în tot Universul legea care spune că cine se smerește este înălțat și cine se mândrește va fi umilit (Luca 14:11, Luca 18:14). Când ne hotărâm să postim, care înseamnă să ne reținem în mod voluntar de la mâncare și apă pentru scopuri spirituale, este bine să cerem ajutorul Domnului.

În Israel, la sărbătoarea ispășirii (Leviticul 16:29-34) tot poporul a primit porunca să țină acea zi deosebită, în care toți să își „smerească sufletul”. Preotul, care aducea ispășirea înaintea Domnului, intra o dată în Locul Preasfânt ca să aducă jertfă pentru iertarea poporului. Tot viitorul și starea lor înaintea lui Dumnezeu erau afectate de acea jertfă de ispășire. Partea fiecăruia din norod a fost aceea de a-și smeri sufletul. Nu puteau beneficia de jertfa de ispășire dacă nu îndeplineau condiția pusă de Dumnezeu de „a-și smeri sufletul”, iar postul era parte din această smerenie. La fel este și cu noi creștinii, pentru că jertfa Domnului Isus pe cruce nu ne ajută dacă nu ne smerim sufletul. Jertfa Lui este completă, este desăvârșită, dar dacă nu ne smerim și acceptăm că suntem păcătoși și nu ne putem salva singuri nu ne folosește la nimic.

În Israel se înțelegea că a-ți smeri sufletul înseamnă a posti, și majoritatea posteau. Dacă vrem să cerem ajutorul lui Dumnezeu în lucrarea de eliberare trebuie să ne rugăm și să postim. Când vrem să aducem trupurile

noastre „...ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu...” (Romani 12:1) trebuie să postim și să ne rugăm. Preotul Ezra, când a călătorit spre Israel din robia babiloniană, a spus că i-a fost rușine să-i ceară împăratului oștire însoțitoare, deoarece voia lui Dumnezeu era ca el să se reîntoarcă la Ierusalim. Pentru că el călătorea cu popor mult, cu femei și copii, știa că este necesar să se apere și s-a smerit și s-a rugat în loc să angajeze sau să ceară ajutorul împăratului în această privință, și Dumnezeu l-a ascultat și i-a păzit (Ezra 8:21).

Ezra a trebuit să dovedească că Dumnezeu lui îi protejează, de aceea a ales calea spirituală, vestind un post de smerire. Nu se poate aprecia îndeajuns cât de importantă este paza lui Dumnezeu pentru lucrătorii Lui care participă la lucrarea de eliberare de sub puterea duhurilor necurate. Din Scriptură reiese cu claritate că Dumnezeu nu rămâne nepăsător când un om se smerește prin post și rugăciune. Ahab, un împărat rău, când a auzit amenințările rostite de omul lui Dumnezeu Ilie s-a smerit și a postit în sac și cenușă (1 Împărați 21:27). Amenințarea a fost că Dumnezeu vrea să îi nimicească casa, dar după ce s-a smerit, postind, Dumnezeu a dus acele nenorociri la împlinire doar după moartea lui. Postul și rugăciunea au afectat viața unui om rău, care a vărsat sânge nevinovat, de aceea trebuie să fim încurajați, pentru că postul și rugăciunea în viața copiilor lui Dumnezeu atrag atenția binevoitoare a lui Dumnezeu.

Cetatea Ninive a primit mesajul lui Dumnezeu transmis prin Iona că urmează urgia Lui, iar împăratul s-a smerit și a chemat la post toată cetatea, astfel că Dumnezeu a amânat pedeapsa cu peste 100 de ani (Iona 3:7). Trebuie să observăm că dacă postul a dat această izbăvire unui popor idolatru, sălbatic și dușman al poporului lui Dumnezeu, cu cât mai mult nu va da Domnul izbăvire acelor care Îl iubesc pe El și se smeresc prin post și rugăciune. Unul dintre modurile în care apostolul Pavel a dovedit că este omul lui Dumnezeu a fost acela că pe lângă faptul că avea necazuri de tot felul a stat în post (2 Corinteni 6:4, 5; 2 Corinteni 11:23, 27), și acela care vrea să fie gata pentru slujba și lupta spirituală de eliberare trebuie să se roage și să-și smerească sufletul prin post.

Dumnezeu este un Dumnezeu care ascultă rugăciunea, nu ca dumnezeii făcuți de oameni. Dacă Dumnezeu nu ascultă rugăciunea este o nebunie să ne rugăm, dar dacă El ascultă rugăciunea este o nebunie să nu ne rugăm. Omul care știe cum să obțină rezultatele dorite prin rugăciune înălțată către Dumnezeu are mai multă putere și influență decât cel mai mare om din țară. În Scriptură vedem că Dumnezeu a creat totul prin Cuvântul Său și prin Puterea Sa. Dumnezeu pune la dispoziția copiilor Lui aceste două arme ale Luminii: Cuvântul Scripturii și puterea Duhul Sfânt în noi. Dacă am înțeles că suntem păgubiți și ușor învinși de vrăjmaș

după ce ne-am rugat, trebuie să știm cum să ne rugăm. Domnul Isus nu Și-a învățat ucenicii să predice, dar i-a învățat cum să se roage. Iacov ne spune în modul cel mai direct cum să ne rugăm, pentru ca rugăciunea noastră să aibă efectul dorit. „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credință voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt“ (Iuda v. 20).

Pentru că de multe ori vrăjmașul rugăciunii poate fi mintea noastră firească, trebuie să ne rugăm, să-I aducem închinare lui Dumnezeu care este Duh, „în Duh și adevăr“ (Ioan 4:24). Ca să ne rugăm prin Duhul Sfânt, să ne închinăm în Duh și Adevăr (Ioan 17:17) este necesar ca duhul nostru să fie viu și nu mort (Efeseni 2:1), ca astfel Duhul Sfânt să poată locui în templul trupului, lucru care are loc atunci când cu pocăință ne căim și-L primim pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân al vieții noastre. În cuvântarea apostolului Pavel către frații din Efes găsim un lucru important, de care este bine să ținem seama. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în veci vecilor! Amin“ (Efeseni 3:20, 21).

Această „putere care lucrează în noi“ este „Puterea“ pe care El a pus-o în noi, pentru ca atunci când ne rugăm prin Duhul și cerem ceva să primim mai mult decât noi putem gândi și formula cu cuvintele noastre. „Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului;

pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:27). „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu sus-pine negrăite” (Romani 8:26).

În repetate rânduri Scriptura ne spune să veghem în privința rugăciunii și ne învață să cerem în rugăciune ce avem nevoie. „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7). „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14:13), (Ioan 15:16, 16:23). Dacă rămânem în El și Cuvântul Lui rămâne în noi suntem îndreptățiți de Domnul Isus să cerem ce vrem de la Dumnezeu. Rugăciunea este comunicarea cu sursa de Putere, ea menține viața în Trupul lui Hristos, adică în Biserică. Noi deja știm că rugăciunea superficială, de formă, nu are putere și fără să ne spună cineva știm că nu trebuie să ne așteptăm la rezultate bune. Când ne rugăm cu o inimă neîmpărțită, care caută prezența Domnului, prin credință, știm că suntem ascultați. „...Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16).

Condițiile ca rugăciunea să fie ascultată nu sunt grele pentru acela care este copilul lui Dumnezeu. În rugăciune, trebuie să înaintăm în cererile noastre Numele lui Isus (Ioan 14:14). „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul

Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). Condiția în acest verset este: „împreună cu El”; fără El nu primim nimic, dar împreună cu El primim „toate lucrurile”. Rugăciunea de cerere trebuie să fie însoțită de mulțumiri. „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4:6). Putem cere multe lucruri, dar trebuie să știm că nu vom primi decât acele lucruri care sunt după voia Lui.

„Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5:14, 15). „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalmul 37:4). Când Domnul îți este desfătarea, inima ta nu cere nimic care nu este după voia Lui și știm că voia Lui este ca oamenii să fie mântuiți, vindecați și când este nevoie să fie eliberați.

O altă condiție de care trebuie să ținem seama când ne rugăm este să nu cerem ceva cu motiv rău sau cu gând rău. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul. Dar Dumnezeu m-a ascultat, a luat aminte la glasul rugăciunii mele” (Psalmul 66:18, 19). „Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4:3). Omul lui Dumnezeu, care are rugăciunile ascultate, se roagă cu

scopul ca Dumnezeu să fie glorificat și atunci El nu ne lasă lipsiți nici de lucrurile de care avem nevoie și ni le dorim pentru noi. Un mod eficient de a ne ruga este să ne rugăm folosind promisiunile făcute deja de Dumnezeu în Scriptură. „Acum, Doamne, cuvântul pe care l-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui să rămână în veac, și fă după cuvântul Tău!” (1 Cronici 17:23). „Fă ca bunătatea Ta să-mi fie mângâierea, cum ai făgăduit robului Tău!” (Psalmul 119:76).

Când găsim o promisiune în Scriptură știm că este un lucru bun și putem merge cu ea înaintea Domnului în rugăciune. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:20). Prin rugăciune putem stinge săgețile arzătoare ale aceluia care, deși nu este leu, urlă ca un leu și atacă cu gânduri de ură, răutate, necredință, asprime lipsită de dragoste, îngâmfare, iubire de sine, îndoială cu privire la ce a spus Dumnezeu și altele ca acestea. Prin rugăciune putem ajunge să avem o gândire clară cu privire la ce trebuie și la ce nu trebuie să facem în continuare. Rugându-ne fără mânie, fără egoism și fără îndoială, după ce cugetul nu ne mustră pentru vreo greșeală, putem mijloci pentru aceia care știm că au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, care poate schimba orice situație. Dacă te rogi și simți împotrivire este important să exclami din toată inima lucruri spre slava lui

Isus Hristos. „Slavă lui Isus! Glorie să-I fie adusă lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“ Duhurile rele nu rezistă să audă prea mult astfel de cuvinte și prin meritul sângelui sfânt pot fi alungate.

Între noi, cei de pe pământ, și cel de-al treilea cer există o lume de duhuri, de aceea este necesar uneori să luptăm, să insistăm în rugăciune, până când răzbim și avem biruință. Dovada acestui lucru este cazul rugăciunii lui Daniel, care prin post și rugăciune s-a smerit pentru a se apropia de Dumnezeu, însă răspunsul a întârziat 21 de zile datorită împotrivirii căpeteniei Persiei (Daniel 10:13). Bisericile de astăzi au mulți membri, însă cei ce sunt și ucenici ai Domnului Isus postesc și se roagă ca să aibă biruință împotriva întunericului, astfel încât rugăciunile să treacă de orice împotrivire care se află în văzduh. Rugăciunea făcută prin Duhul Sfânt este rugăciunea care nu poate fi oprită de puterile întunericului.

Duhul Sfânt ne este dat pentru a ne cărmui, dar depinde de noi dacă Îl căutăm și Îl ascultăm ca și Călăuză. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...” (Ioan 16:13). Călăuză pentru niște drumeți este, de obicei, o persoană care cunoaște foarte bine calea pe care trebuie să meargă, printr-o pădure sau chiar munți, așa că îi duce pe unde este drumul cel mai bun și pe unde sunt cel mai în siguranță. Într-un mod asemănător, Duhului Sfânt, care cunoaște tot ce se întâmplă pe pământ și în Cer, este mai

mult decât competent ca să ne cârmuiască, așa cum Eliazar a călăuzit-o pe Rebeca până când aceasta a ajuns să fie mireasa lui Isaac. El a călăuzit milioane de oameni spre casa Tatălui Ceresc și vrea să ne cârmuiască și pe noi până acolo.

Dorința Tatălui nostru Ceresc este ca noi, în calitate de copii ai Lui, să umblăm cârmuiți de Duhul. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14). Cei care nu ajung să umble în Duhul sunt creștini care nu ajung la maturitate. Călăuzirea Lui zilnică este importantă, pentru că ne întrebăm care este voie Domnului înainte de a lua o decizie. Nu ne supunem destinului spunând: „ce-o fi, o fi”, ci noi vrem voia Domnului în viața noastră. După cum Domnul Isus este o Persoană și Duhul Sfânt este o Persoană. Domnul Isus este Domnul Bisericii și Duhul Sfânt este Domn în Biserică, fiind înlocuitorul Domnului Isus; fiind reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Duhul Sfânt, pe care evreii Îl numesc Duhul Sfințeniei, este participant la nașterea noastră din nou și fără de El nu există naștere din nou, El fiind ceea ce am putea spune că este puterea executivă a lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt a fost trimis de Dumnezeu-Tatăl ca să ne fie Învățător, să ne aducă aminte învățătura Scripturii și astfel să ne cârmuiască și să ne descopere din lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. El este Administratorul bogățiilor harului, pentru ca noi să putem vesti o

Evangelhie a puterii supranaturală a Lui. Dacă, de exemplu, am scoate „supranaturalul“ din activitatea Duhului Sfânt, cartea Faptelor Apostolilor ar fi o carte de istorie obișnuită. Avem nevoie de puterea Duhului Sfânt în rugăciune, în timpul misiunii, în vestirea Evangheliei, în vindecări și în slujba de eliberare. Avem nevoie de Duhul Sfânt ca să biruim păcatul în viața noastră și în construirea caracterului de creștin în noi, ca să semănăm cu Domnul Isus.

Duhul Sfânt rămâne cu noi și în noi în măsura în care ascultăm de El, care vrea să ne schimbe potrivit Legilor din Împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este ca un guvernator trimis de o țară, care a cucerit un teritoriu, și astfel El guvernează viața noastră cucerită de dragostea lui Dumnezeu, după voia lui Dumnezeu, cu excepția cazului în care ne răzvrătim și ne cerem independența, pentru a ne guverna noi după voia noastră sau după felul împărăției întunericului. Chiar dacă vrem să întreprindem activități evlavioase bune, trebuie să căutăm voia Domnului mai întâi, pentru că nu știm unde este pus lațul vânătorului de suflete. „Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei“ (Psalmul 91:3). „Tu ești ocrotirea mea...” (Psalmul 32:7).

Pentru a fi călăuzit de Duhul Domnului trebuie să fii gata să renunți la părerile personale și chiar la planurile personale, recunoscând că Domnul are cea mai bună soluție. Scriptura este un fundament sigur, care nu se clatină

și nu se schimbă, și prin cunoașterea ei putem avea o călăuzire sfântă, împreună cu darurile pe care Dumnezeu a rânduit să ni le dea. La un moment dat pot exista multe voci care să ne provoace, dar vocea Duhului Sfânt va fi întotdeauna în deplină armonie cu Scriptura. Este de dorit ca cel credincios să dorească și să ceară de la Dumnezeu din darurile Duhului Sfânt, după cum El vede că este nevoie în biserică. „Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii” (1 Corinteni 14:12).

Unul dintre cele mai de trebuință daruri în biserică este darul deosebirii duhurilor. Darul deosebirii duhurilor este darul duhovnicesc care-l face pe cel credincios să poată identifica și deosebi duhurile prezente într-o anumită situație cu care se confruntă. Darul acesta este deosebit de prețios, deoarece prin El Dumnezeu descoperă și protejează lucrarea Lui de duhuri înșelătoare și de erezii nimicitoare. Prin darul deosebirii duhurilor, celui folosit de Dumnezeu pentru Biserică în acest fel i se descoperă dacă are de-a face cu o lucrare a Duhului Sfânt, cu o lucrare de duhuri străină sau cu firea omului, care îndrăznește să vorbească în Numele Domnului.

Duhurile împotriva cărora luptăm în rugăciunea de eliberare nu se tem de teologia noastră, de predici elegante cu multe puncte și nici de denominațiunea de care poate alege să spunem că aparținem. Biruința noastră, cu care putem birui în tinericului, are întotdeauna de-a

face cu ceea ce a făcut Domnul Isus la Golgota; se tem de Numele Lui. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ” (Filipeni 2:9, 10). Acest verset ne spune că nu există loc în Univers unde să nu trebuiască să se spună Numelui Domnului Isus Hristos.

Prin Cuvântul Scripturii, prin cârmuirea Duhului Sfânt, prin post și rugăciune, prin a fi plini de dragoste față de cei chinuiți de vrajmaș putem avea biruință. Să insistăm în rugăciune ca voia lui Dumnezeu să se facă în viața noastră și apa vie, Duhul Sfânt, să curgă cu râuri din inima noastră, în pâraie, în râuri, și apoi să ne inunde viața în oceanul dragostei lui Dumnezeu. Este vremea harului, care este prielnică pentru ca Stăpânul să toarne ploaia cea târzie, însă trebuie să știm că ploaia este trimisă cu un scop. Scopul ploii este acela că trebuie să fie un seceriș și o recoltă la care noi suntem chemați ca lucrători. Atunci a zis ucenicilor Săi: „Și le-a zis: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său»” (Luca 10:2).

În viitorul apropiat urmează să aibă loc o recoltă, un seceriș ca urmare a ploii timpurii și a ploii târzii și fiecare din noi, ca slujitori ai Împărăției luminii, trebuie să fim dedicați recoltei de suflete mântuite. Va avea loc,

apoi, și o strângere, o recoltă a tot ce nu este grâu curat. Va urma o judecată, în milă, a răsplătirii acelor care au luptat de partea Luminii, dar și o judecată urmată de o sentință și pedeapsă veșnică a celor care au rămas de partea împărăției întunericului. „Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca cel ce samănă și cel ce seceră să se bucure în același timp” (Ioan 4:36). „...Să ne temem de Domnul, Dumnezeuul nostru, care dă ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie, și ne păstrează săptămânile hotărâte pentru seceriș” (Ieremia 5:24). Fiecare credincios trebuie să participe la această mare lucrare a secerișului, care poate fi făcută pentru un timp limitat. Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să vestească Evanghelia, și pe cei apăsăți de diavolul trebuie să-i elibereze în Numele lui Isus Hristos.

PROROCIA ADEVĂRATĂ ȘI DUHURILE DE AMĂGIRE

După darul vorbirii în alte limbi, în cele mai multe biserici care cred în lucrarea Duhului Sfânt la fel ca în prima eră creștină, cel mai întâlnit dar este darul prorociei (1 Corinteni 12:10). Prin prorocie, aflată printre darurile de descoperire și care este un dar extrem de valoros în lupta împotriva împărăției întunericului, înțelegem că un credincios sau o credincioasă, prin revelație divină, rostește cuvinte de la Dumnezeu pentru o persoană sau pentru o biserică. „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora“ (1 Corinteni 12:7).

Un proroc este un purtător al Cuvântului lui Dumnezeu, o persoană inspirată de Duhul lui Dumnezeu, de aceea i se acordă atenție și cuvintele rostite sunt primite cu prețuire, dacă dovezile mărturisesc cu privire la autenticitatea prorociei sau a vedeniei.

„Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericele sfinților” (1 Corinteni 14:32, 33). Chiar dacă suntem foarte doritori să avem în mijlocul nostru vase ale Domnului care prorocesc, trebuie să fim foarte atenți ca nu cumva să se strecoare lucrarea de rătăcire. „Ca să nu mai fim copii, plutind înapoi și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efeseni 4:14).

În cazul prorocului Mica, care a spus că împăratul Ahab nu se va mai întoarce acasă (2 Cronici 18:22), și a cetei prorocilor, care i-au prevestit lui Ahab o mare biruință, putem vedea o luptă între prorocul adevărat și prorocii mincinoși. Am fost martor la multe prorocii care s-au împlinit și am să menționez doar un caz care m-a marcat în mod deosebit. Cu multă vreme în urmă, când locuiam în România, părinții mei le-au cerut autorităților de acolo aprobare pentru plecare definitivă din țară. Deși eram doar un tânăr de 15 ani, îmi aduc bine aminte de ziua tristă când la poștă a sosit o scrisoare în care se spunea că cererea de a pleca din țară a fost respinsă.

Îmi amintesc că era încă ora dimineții când la noi a venit un credincios, vas al Domnului. A avut o prorocie în care Domnul le-a vorbit părinților mei că în curând vor pleca din țară. Atunci ei i-au spus acelui frate despre scrisoarea primită. Fratele Pavelea, pentru că acesta îi era

numele, a spus, și eu am reținut acele cuvinte: „Dacă nu-ți pleca, n-o vorbit Domnu' pân mine!“ Apoi a spus că a avut o vedenie în care a văzut cinci pașapoarte pe care s-a pus ștampila de aprobare. Prin acel om simplu de la țară, care poate nu văzuse un pașaport în viața lui, Domnul Isus lucra prin puterea Duhului Sfânt. Am fost încurajați, dar am rămas puțin în dilemă pentru că noi eram șase persoane. După un an am plecat toată familia din România cu cinci pașapoarte, pentru că sora mea mică figura pe pașaportul mamei mele. Slavă Domnului Isus că și astăzi mai sunt astfel de vase curate, folosite de Dumnezeu în favoarea Bisericii.

Pentru că este un dar așa de prețuit, trebuie să știm că puterea întunericului va încerca, uneori prin lucrări false, să se folosească de nevegherea unora, de dorința de a fi lăudați și de credulitatea neîntemeiată pe Scriptură a unora. Duhurile necurate nu ezită, dacă au ușa deschisă, să se prezinte chiar și în biserici ca să-i amăgească pe cei neveghetori. „Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși“ (1 Ioan 4:1). Este intenția vrăjmașului să copieze cât poate lucrarea Duhului Sfânt cu falsuri, lucruri contrafăcute, pentru a crea confuzie și necredință, ca astfel lucrarea reală să nu fie acceptată.

Uneori prorocii mincinoși, cu o oarecare probabilitate, pot să prezică lucruri din viitor prin duhul de ghi-

cire, iar Domnul Isus ne-a avertizat prin Cuvânt în această privință (2 Petru 2:1; 1 Ioan 4:1).

Uneori oameni nesăbuiți au îndrăzneala să prorocească din firea lor sau din zelul lor și, ca urmare, se pot aștepta la o pedeapsă năpraznică. Prorocia prin Duhul Sfânt este copiată uneori cu falsuri de către vrăjmaș, pentru că are mare valoare pentru Biserică. „Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21). Domnul Isus vrea ca Biserica să fie ferită de duhuri amăgitoare, de aceea ne-a spus: „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini?” (Matei 7:16).

Eu cred în darul profeției și l-am văzut manifestat în familia mea, dar nu toți care spun că prorocesc au un cuvânt de la Domnul. Mai ales din cauza ignoranței oamenilor față de Cuvântul lui Dumnezeu parcă s-a împământenit în credincioși ideea că dacă nu primesc o profeție ca de la Domnul au o mare problemă și poate chiar păcătuiesc. Apostolul Pavel spune: „Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece” (1 Corinteni 14:29). Același apostol le scrie tesalonicenilor: „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce-i bun” (1 Tesaloniceni 5:19-21). Scriptura ne învață aici să cercetăm, să verificăm prorociile fără să disprețuim această manifestare și să păstrăm ce-i bun, ce este potrivit cu Scriptura.

Nici un proroc care nu se lasă judecat în lumina Scripturii nu trebuie să procească. Unii au îndrăzneala să spună că dacă ai curajul să judeci prorocia te va judeca Dumnezeu, însă este chiar invers. Dumnezeu ne poate judeca dacă nu judecăm prorocia întrucât chiar El ne-a spus să facem aceasta. Așa s-a ajuns la rușeri de biserici, la căsătorii nepotrivite și alte nenorociri uneori, pentru că oamenii au uitat că duhurile rele pândesc să vadă dacă pot găsi un vas care nu se păstrează curat și astfel, folosindu-se de un așa-zis proroc, să facă pagubă. „Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere” (1 Corinteni 14:3).

Trebuie să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că darul prorociei mai este activ în unele biserici, dar el nu este o metodă prin care cineva poate să terorizeze și să devină ca un dictator de care tuturor să le fie frică, dar, totuși, prin astfel de lucrări Duhul Sfânt poate descoperi păcate ascunse care trebuie spuse personal, ca acea persoană să se poată îndrepta și ridica. „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscum-părat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică” (2 Petru 2:1). Este vorba despre cei care au venit la Stăpân ca să primească ceea ce El le-a oferit, pentru ca apoi, prin fapte și cuvinte, să se lepede de Stăpân. Când avem întrebări, în umblarea noastră pe calea

Domnului, prima dată trebuie să căutăm răspuns în Cuvântul Domnului.

Experiența fraților lucrători, recunoscuți pentru statornicia lor în credință, și sfaturile lor ne pot fi de ajutor de multe ori, dar fără să facem din aceasta o regulă. Nu este greșit să-I cerem Domnului să ne vorbească prin vasele Sale și niciodată să nu căutăm răspunsuri în împărăția întunericului. Poporul Israel a avut de urmat standardul stabilit de Lege, adică de Cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc,» răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!» (Isaia 8:19).

Când cineva nu trăiește după Cuvântul lui Dumnezeu nu are niciun drept să meargă la vasele Domnului ca Domnul să îi vorbească. Dacă cineva nu procește după Cuvânt se datorează faptului că nu este lumină în el. „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui” (Romani 12:6). Când un om trece de măsura credinței lui și se aventurează singur în a vorbi de la Dumnezeu este expus pericolului de a fi un proroc fals. Ca să fii protejat de pagubele cauzate de ereziile nimicitoare și prorociile mincinoase, care vin prin planul și infiltrarea duhurilor întunericului, trebuie să cunoști Adevărul.

De mii de ani filozofii au încercat să identifice Adevărul, dar încă nu au reușit să ajungă la o înțelegere comună cu privire la acest lucru. Adevărul poate fi identificat verificându-l pe trei coordonate care sunt prezentate prin trei aspecte în Scriptură. Primul aspect se găsește în Ioan 14:6: „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» Al doilea aspect al Adevărului îl găsim în Ioan 17:17: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Al treilea aspect al Adevărului îl găsim în 1 Ioan 5:6: „El, Isus Hristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul.” Cele trei aspecte ale Adevărului sunt: Domnul Isus, Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt.

Ca să fii sigur că ai Adevărul trebuie să verifici cele trei aspecte. Poate că cineva vorbește frumos despre Domnul Isus, dar când te uiți în Scriptură se poate să nu vezi același lucru. Se poate ca cineva să spună cât de mult iubește el lucrarea Duhului Sfânt, dar să spună lucruri nebiblice despre Domnul Isus. Alții poate sunt foarte buni cunoscători ai Scripturii, dar evită să vorbească despre lucrarea Duhului Sfânt și se rezumă la dogma seacă. Creștinii din Corint erau carismatici pentru că se bucurau de manifestarea darurilor Duhului Sfânt și, totuși, apostolul Pavel îi avertizează că îi pândește un

pericol. „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Corinteni 11:3, 4).

De exemplu, mormonii au un Isus care spun că este frate egal cu Satana, în creație. Pe templele lor găsești semne oculte, dar nu găsești semnul crucii. Astfel de oameni pot beneficia de rugăciunea de eliberare făcută de oamenii lui Dumnezeu. Am lucrat îndeaproape mulți ani cu mulți mormoni care căutau să fie oameni morali. Eu le-am spus și le spun că îmi place de ei, excepție făcând momentul când denaturează Cuvântul Scripturii (2 Corinteni 2:17). Le spun că nu îmi place când Îl fac pe Domnul Isus mincinos, pentru că Domnul Isus a spus că în veșnicie nu vom fi căsătoriți, iar ei cred că acolo vor avea multe neveste și vor face mulți copii spirituali (Matei 22:30). Le spun și că nu îmi place când ei zic că vor fi ca Dumnezeu (ceea ce a spus șarpele în grădină). Dumnezeu a spus clar că El este singurul Dumnezeu și înainte sau după El nu a fost și nu va fi un altul (Isaia 45:14).

Martorii lui Iehova au un alt Isus, care nu este Dumnezeu din Dumnezeu adevărat; ei cred că Domnul Isus este „un dumnezeu” și și-au modificat Scriptura

după cum au vrut ei (Ioan 1:1). Când aceștia vin pe la ușa mea îi invit în casă și îi întreb dacă ei cred că Isus este Dumnezeu, iar ei răspund: „da”. Apoi îi rog să-mi citească Fapte 8:37, unde famenul etiopian spune: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu”. Ei repede caută versetul, dar descoperă că a fost scos afară din biblia lor, împreună cu alte versete din alte pasaje. Odată, când m-am oferit să mă rog pentru ei, au refuzat și, sărind ca arși, au plecat în graba mare. Astfel de oameni, care vestesc un alt Isus, de multe ori au nevoie de rugăciuni de eliberare. Orice om cu o credință care prezintă un alt Isus decât cel din Scriptură va fi asociat cu un alt duh decât Duhul lui Dumnezeu.

Un alt exemplu de învățătură greșită, tot ca parte din duhul lui Anticrist, este cea care spune că Isus este și Tatăl și Duhul Sfânt („doar Isus”). Cei care cred acest lucru nu țin seama de multe versete din Scriptură cum ar fi acelea care Îl arată pe Domnul Isus rugându-Se Tatălui sau manifestarea divină la botezul Domnului Isus, când cerul s-a deschis și s-a auzit vocea Tatălui și s-a văzut Duhul Sfânt în chip de porumbel coborând peste Domnul Isus. „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl” (1 Ioan 2:22, 23). Un Isus pus la egalitate cu alți învățători, guru, cum fac învățăturile

New Age sau Bahai, nu este Isus al Scripturii, Fiul lui Dumnezeu.

Un Isus care este văzut ca și Vișnu în India, ca unul dintre cei care au trecut pe pământ vorbind despre adevăr, nu este Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu prin care și numai prin care poți găsi calea către Dumnezeu. Cei care, mânați de duhuri necurate, vestesc un Isus care niciodată nu condamnă păcatul, nu-i avertizează pe oameni de realitatea judecății și a pedepsei veșnice, nu-L vestesc pe adevăratul Isus Hristos. În toate aceste credințe false, care se prezintă nevinovate și parcă doritoare de bine, chiar puterea duhurilor necurate este implicată din plin și acestea se bucură de biruință pentru că înșală sufletele oamenilor.

Am văzut o foarte mare dedicare, sinceritate și jertfe făcute de mii de oameni, într-un templu budist din India, dar niciodată nu am simțit o apăsare mai puternică de duhuri necurate ca și acolo. Sunt multe izvoare de învățături false pe pământ și sunt multe lucrări contra-făcute care încearcă să imite lucrarea Duhului Sfânt, dar este un singur izvor de apă curat, dătător de viață, și acesta este Domnul Isus Hristos pe care Îl cunoaștem prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 4:10; 7:38). Adevărul care ne ferește de ereziile nimicitoare, în cele trei aspecte ale Adevărului menționate mai devreme, trebuie să fie în noi ca să putem rămâne în Lumină, în singuranță, și astfel să avem biruință chiar și în lucrarea de eliberare.

Curăția și simplitatea sunt lucrurile care vor păstra acest adevăr în viața noastră ca să fim păziți de ereziile vremii de pe urmă în care trăim. Există posibilitatea ca o prorocie sau o descoperire, cum o mai numim, să fie adevărată, însă să nu fie de la Dumnezeu. Ghicitoarea din Filipi este un astfel de caz, întrucât a spus adevărul despre Pavel și Sila, dar Dumnezeu nu are nevoie de reclama duhurilor necurate. „Roba aceasta s-a luat după Pavel și după noi și striga: «Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii»” (Fapte 16:17). Duhurile întunericului dau informații prin duhul de ghicire, de exemplu, fac preziceri despre viitor, dar pentru a fi convingătoare mai spun și câte un adevăr. Apoi, când duhul este acceptat, își desfășoară planul de nimicire, făcând niște preziceri de nenorociri, care nu este altceva decât programarea destinului cuiva de către puterile întunericului.

Va spune, de exemplu: „vei avea un accident” sau „vei avea cancer”. Un frate s-a rugat pentru eliberarea unei femei cu duh de ghicire și femeia a început să-i spună anumite lucruri personale ca apoi să afirme că va intra cu mașina într-un pom. Omul lui Dumnezeu a fost atent și a spus: „refuz să cred și să accept ce spui tu!” După zeci și zeci de ani, omul lui Dumnezeu, care nu a avut nici un accident cu mașina și care până la urmă a plecat la Domnul la aproape 90 de ani, a mărturisit această luptă cu duhul necurat de ghicire care a încercat

să-i traseze destinul. Adevărata lucrare de prorocie trebuie prețuită și folosită spre binele bisericii, iar în cazul lucrărilor de eliberare trebuie ținut cont de ea ca o resursă importantă prin care Dumnezeu ne poate face cunoscut ce avem nevoie să știm. De exemplu, când un bărbat căuta eliberare și se spunea ce să mărturisească, ceva specific din trecutul lui, ca să poată fi eliberat. „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți” (1 Corinteni 14:1).

Pentru a ști cum să ne păzim de lucrurile amăgitoare și să nu cădem victime duhurilor înșelătoare, vom numi câteva principii care ne pot fi de folos în acest sens. În primul rând, ca și copii ai lui Dumnezeu născuți din nou, trebuie să admitem că putem fi păziți de astfel de duhuri rătăcitoare numai datorită harului. Nu datorită puterii sau înțelepciunii noastre, ci numai datorită milei lui Dumnezeu putem rămâne necompromiși de provocările duhurilor întunericului, dar în momentul în care plini de aroganță și mândrie, din cauza vechimii pe calea Domnului, din cauza darurilor pe care le avem sau din cauza cunoștinței pe care o deținem, ne credem în stare să lucrăm, suntem pe punctul de a fi înșelați.

Smerenia și frica de Domnul trebuie să le verificăm mereu în viața noastră. „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa” (Psalmul 25:9). Adevărata înțelepciune și cunoștință începe cu frica de Domnul. Altă măsură de precauție este să fii sigur că

deciziile luate sunt conforme cu Scriptura. Când avem de-a face cu lucrări de prorocie, focusul nostru trebuie să fie Domnul Isus. „... Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei” (Apocalipsa 19:10). Toate prorociile adevărate vin la noi prin Domnul Isus. Prorocia vine prin Duhul Sfânt, dar scopul cel mai mare al Duhului Sfânt este să-L glorifice pe Domnul Isus Hristos, de aceea El vrea să ne pregătească așa cum se pregătește o mireasă pentru mirele ei. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul: căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi” (Ioan 16:13, 14).

Cel care vrea să simtă prezența Duhului Sfânt trebuie, după ce se simte liber de orice vină, să glorifice Numele Domnului Isus cu inima sinceră. Este normal ca uneori să ne dorim lucruri mărețe în ceea ce privește lucrarea Duhului Sfânt, dar, ca niște parapeteți de siguranță la marginea drumului, Cuvântul Scripturii trebuie să limiteze acest fel de imaginație. Rămânând în simplitatea Cuvântului lui Dumnezeu, folosind cuvintele inimii fără să căutăm sofisticare care să impresioneze, vom putea fi feriți de lațurile puse în calea noastră de duhurile întinericului. Studiind Scriptura putem dezvolta o dragoste pentru adevărul din Ea, ca apoi, cu ușurință, să putem recunoaște „ce este scris” și ce „nu este scris” și astfel să știm ce ne-ar putea compromite.

Abilitatea de a deosebi și separa ce este duhovnicesc de ce este lumesc (Leviticul 10:10; Romani 12:2) este ceva ce prin întrebuințare zilnică poate deveni o bună apărare pentru sufletul nostru. Lucrul pentru Domnul vine de multe ori cu prigoană și aceasta trebuie să nu ne mire, trebuie să fie parte din costul despre care am spus că suntem gata să-l plătim atunci când am venit la Domnul ca să fim iertați. „Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu; dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Marcu 13:13). Loialitatea noastră față de Domnul Isus, adică credințioșia începând cu lucrurile mici, este testul la care suntem supuși în fiecare zi, este testul care-i va separa pe cei ce vor pleca la Cer de cei care vor rămâne jos atunci când va suna trâmbița.

Orice bogăție am avea pe pământ nu o putem duce cu noi, ci doar caracterul nostru și ceea ce am pus în mâna Domnului atunci când ne-am hotărât să ne strângem comori sus în Cer. Tot loialitatea aceasta care este văzută în viața sfântă și necompromisă a aceluia care trăiește în simplitatea adevărului Scripturii pentru Hristos este una dintre lucrurile care separă Biserica lui Dumnezeu de biserica falsă. Dacă Biserica Domnului, în mod metaforic, este asemănată cu o mireasă curată, care în prezent este logodită cu Hristos (2 Corinteni 11:2-4), biserica falsă, care urmează un alt Isus și o altă evanghelie, așa cum am menționat mai devreme, împreună cu bisericile istorice idolatre care vestesc un alt Isus, se

califică a fi biserica care este asemănată cu o curvă (Apocalipsa 17:1-3). Biserica falsă este cel mai des folosită de puterea întunericului ca să momească și să amăgească milioane și milioane de oameni care caută mântuirea și se folosesc de numele de creștin.

Începând cu Cain și Abel au existat două religii, două moduri de închinare în care unul este acceptat, iar celălalt este respins de Dumnezeu. Cele două biserici, care sunt acum pe pământ, vor coexista pe pământ până când Domnul Isus va reveni și va avea loc evenimentul pe care-l cunoaștem ca fiind „Răpirea” sau luarea Bisericii la Cer (1 Tesaloniceni 4:16, 17). Religia lui Cain a produs un criminal, iar a lui Abel un martir. Chiar dacă numărul denomi-națiilor creștine este de ordinul zecilor de mii, întotdeauna, începând de la Cain și Abel, au fost doar două biserici, una falsă și una adevărată (Ioan 15:20). „Și, cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum” (Galateni 4:29).

Biserica adevărată a lui Dumnezeu este răspândită pe tot pământul și ea, în prezent, lucrează ca Domnul Isus să se bucure de un mare seceriș de suflete mântuite. „De Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23). Biserica lui Dumnezeu este formată din credincioșii care caută sfințirea fără care „nimeni nu va vedea pe Domnul”

(Evrei 12:14). „Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:27). Fără pată înseamnă fără păcat nemărturisit și iertat prin meritul sângelui lui Hristos, prin spălarea făcută de Cuvântul lui Dumnezeu zi de zi, spălare care corectează în noi ce nu este plăcut Domnului (Isaia 1:16; 1 Corinteni 6:11; 1 Petru 1:23; Tit 3:5).

Domnul Isus vine în curând, dar de Răpire vor avea parte numai aceia care Îl așteaptă. „Tot așa Hristos, după ce S-a adus ca jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:28). El va veni în glorie ca să ridice o Biserică biruitoare împotriva întunericului. Glorie înseamnă prezența Domnului într-un fel în care noi o putem simți, dar atunci Îl vom și vedea cum este (1 Ioan 3:2). Milioane de suflete amăgite de puterea întunericului speră să ajungă în Cer, bazați pe promisiunile celor care slujesc la altare, dar ei nu au auzit niciodată despre ce înseamnă să fii născut din nou sau ce înseamnă să trăiești o viață sfântă, pentru că li se prezintă un standard fals și o evanghelie compromisă, cu o cale largă.

Această situație tragică se datorează luptei puterii întunericului, de aceea trebuie să știm că Biserica este în plin conflict de război cu puterile întunericului. Domnul Isus, când a început să vestească Împărăția, a ales un

grup de bărbați pe care nimeni altul nu l-ar fi ales (1 Corinteni 1:26), dar alegerea Lui i-a împuternicit și înzestrat pe acei bărbați cu tot ce au avut nevoie pentru a face Evanghelia să înainteze. El ne-a ales și pe noi, și ne însoțește, ne îngrijește și ne păzește ca să putem continua lucrarea Lui împotriva împărăției întunericului până va veni El. „Să nu obosem în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6:9).

ÎNCHEIERE

Așa cum am menționat în introducere, cartea aceasta nu este pentru toată lumea. Este pentru aceia care vor să aibă o înțelegere mai bună despre ceea ce înseamnă a vesti o Evanghelie întreagă, care include lucrarea de eliberare. Este foarte sigur că noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, avem vrăjmași și poate fi dezastruos să nu știm despre ei, despre modul cum lucrează și despre felul în care putem lupta și avea biruință în conflictul acesta. Știm că a participa la o lucrare de eliberare nu este neapărat ceva de dorit întrucât nu vrem să avem de-a face cu dificultăți ci, mai degrabă, am vrea ca toate să decurgă în biserică sau grupul de rugăciune în modul cel mai armonios, însă și lucrarea aceasta uneori este necesară pentru ca mai apoi să ne bucurăm de părtășie în armonie.

Ca oameni ai lui Dumnezeu, care îndrăznim să spunem că vestim o Evanghelie întreagă, trebuie să fim

pregătiți pentru o astfel de lucrare de eliberare, dacă Dumnezeu ar rândui să o pună în calea noastră. Participăm la o astfel de luptă care ne poate scoate din confort și rutină atunci când suntem chemați, când avem milă față de sufletele apăsate și când ne interesează răsplătirile lui Dumnezeu.

Participăm la o astfel de luptă de eliberare pentru că este o luptă în care împreună cu Dumnezeu putem birui. „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Este ambiția și dorința vrăjmașului de a domina lumea și nimeni să nu i se împotrivescă. Este dorința puterii întunericului ca nimeni să nu se ocupe de slujba de eliberare, pentru ca împărăția întunericului să nu aibă pierderi de suflete, dar este dorința lui Dumnezeu ca cei care au ajuns să fie prinși de război, în întuneric, să fie eliberați.

Totuși, nu aș vrea să ajung la sfârșitul acestei scurte cărți fără să mă adresez acelor care nu au luat încă decizia de a se preda cu totul Domnului Isus Hristos, în cazul în care și astfel de persoane vor ajunge să citească această carte. Este dorința mea și sunt sigur că și a lui Dumnezeu să fii unul dintre sufletele care trec din împărăția întunericului în Împărăția lui Dumnezeu. Plata de răscumpărare pentru sufletul tău nemuritor a fost făcută deja, pe deplin, la Golgota, acum 2000 de ani. Când îți sfârșești viața pe pământ nu poți să ajungi decât în iad

sau în Rai, și eu tare îmi doresc să ajungi în Rai. Trebuie să știi că Dumnezeu îți iubește sufletul așa de mult (Ioan 3:16) încât a dat ce a avut mai scump pentru ca să poți fi răscumpărat și astfel să treci în Împărăția luminii.

Poți să realizezi cât de mare I-a fost dragostea atunci când știi că prețul pe care L-a plătit și felul în care L-a plătit nu a fost o surpriză, nu a fost o întâmplare în care s-a pierdut controlul, ci tot ce a avut loc când Domnul Isus a pățimit, culminând cu moartea Sa pe cruce, a fost planificat cu precizie, din dragoste pentru tine (Ioan 10:18). Când privești cu atenție la modul în care Domnul Isus a plătit pentru răscumpărarea ta, poți să estimezi puțin ce valoare i-a dat sufletului tău, privind la cât a fost gata să plătească pentru el. Sufletul tău este ca mărgăritarul de mare preț pentru care a plătit un preț enorm de mare (Matei 13:46).

Când inima ta va înceta să-ți bată în piept vei ieși din „timp” și vei trece într-o altă realitate, care este lumea spirituală, unde vei avea simțuri care vor înregistra mai bine decât pe pământ bucuria și fericirea sau durerea, regretul și rușinea. Ca să fii mântuit și să-ți petreci veșnicia în Raiul lui Dumnezeu și să nu zădărnicești planul Lui bun pentru tine trebuie să recunoști că ești un păcătos și nu ai cum plăti pentru vina ta decât cu pedeapsă veșnică (Proverbe 21:27). În această stare, de suflet păcătos fără nădejde și fără Dumnezeu în lume, singura șansă de a te apropia de Dumnezeu este prin meritul sângelui sfânt.

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2:13). Prin acest sânge și numai prin meritul acestui sânge, pentru un timp, omul are intrare liberă la Dumnezeu atunci când se pocăiește. „Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem intrare slobodă în Locul preasfânt” (Evrei 10:19). Ca să primești iertarea Lui trebuie să faci o rugăciune de mărturisire și căință pentru tot păcatul făcut, cu voia sau fără voia ta, înaintea Domnului Isus.

După aceea, ca parte din umblarea în ascultare de El, este necesar să faci legământ cu El prin botezul în apă. Ca și copil al lui Dumnezeu ai dreptul să ceri să fii umplut cu Duhul Sfânt ca astfel, cârmuit de Duhul Sfânt, să poți duce o viață victorioasă împotriva împărăției întunericului, spre slava lui Dumnezeu. Alege ca în ascultare de Cuvântul Lui să-I dai Domnului Isus controlul asupra vieții tale și o veșnicie te vei bucura de această decizie. „... Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9).

